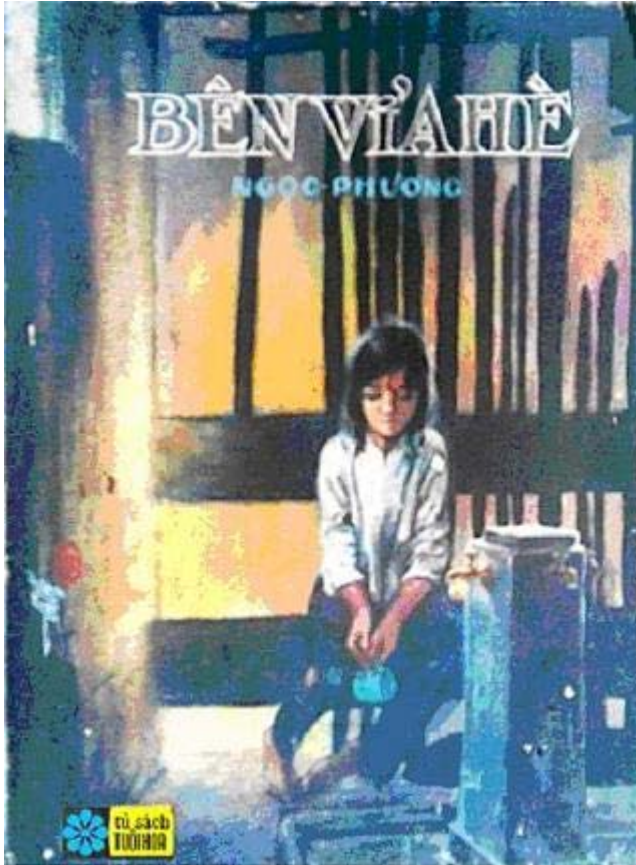

Ngọc Phương

Bên vỉa hè

Tủ sách Tuổi Hoa

Chương 1

Cô nhi viện nằm trên một khu đất thật buồn, mặc dù gần trung tâm thành phố, nhưng khoảng đường này ít xe qua lại nên những tiếng động ồn ào gần như chìm im suốt ngày. Nó được lập ra bởi một số nhà hảo tâm, và sự nâng đỡ của những hội phụ nữ. Phần đông những đứa trẻ bất hạnh ở đây đều là nạn nhân của chiến tranh, và một số ít là con lai da màu. Chu vi nó được bao bọc bởi một hàng rào kẽm gai cao độ chừng một thước, nó gần như che khuất phía bên trong bởi những chiếc lá nhỏ nhắn xanh tươi, lẫn những bông

giấy đỏ thắm quấn quýt trên sợi gai. Tạo thành bức tường kết bằng hoa lá trông dễ thương.

Trong chu vi hạn hẹp này, con Rót không có ai làm bạn hết! Hình như tất cả đều xem nó như một người bị hủi, hay một con vật thật ghê tởm. Rót biết phận mình lắm, nên thường thui thủi mỗi một mình không tụ lại chơi chung với nhau như những đứa trẻ khác. Dù là nó mong muốn nhưng cũng không được, vì không một đứa trẻ nào muốn sự có mặt của nó. Có chăng chỉ để làm trò cười cho chúng mà thôi! Rót thường tìm một chỗ thật vắng lặng không có bóng người tìm đến. Chỗ mà Rót thường tìm đến là khu vườn rau lang nằm sau sân chơi: ngồi một mình nhìn ra vườn rau có những chiếc lá xanh mượt bò lênh khênh dưới đất.

Cuối vườn rau một cây điệp già có tàn lá trải rộng cho bóng mát ngập đầy. Vào những ngày mưa đổ về Rót lặng buồn dõi theo những bông hoa đỏ rơi xuống và những chiếc lá nhỏ lao đao chao xuống làm cho Rót muốn bật khóc; chỉ có tiếng khóc mới làm cho Rót buồn mà thôi. Nhưng tiếng khóc của Rót sẽ làm cho những đứa trẻ chung quanh càng ghét thêm; cho nên tiếng khóc lịm theo tiếng mưa, và những giọt thắm vẫn lặng lẽ xuống má, xuống môi.

Rót sợ tất cả những bộ mặt trong cô nhi viện này! Những ông lớn, những bà lớn đến thăm thường niềm nở, vỗ về những đứa không có màu da đen, tóc quăn quíu như Rót. Một lần họ đi ngang Rót chờ đợi một câu nói mà họ

thường hỏi những đứa trẻ ở đây.

_ “Cháu có vui không?”

_ “Cháu học có giỏi không?”

Nhưng họ nhìn Rót lạnh nhạt bỏ đi. Sao họ không hỏi han, vồ về Rót như bao đứa trẻ ở đây? Mấy cô giáo coi sóc ở đây cũng gần giống như họ. Còn những đứa trẻ cùng lứa tuổi Rót còn sợ hơn nữa! Giờ cơm chung, đói. Rót quơ lua vài miếng rồi bỏ đi. Giờ ra chơi, Rót ngồi một mình trong lớp không dám bước ra bên ngoài để tránh những câu châm chọc.

_ Ê con lọ nôi, mày lạc từ vùng rừng rậm Phi-Châu sang đây hả?

_ Má mày đẻ mày ra, rồi quăng vào lò than phải hôn?

Bọn trẻ ở đây khoái cái màn chọc Rót nhất. Chúng cười ồ lên sau mỗi câu nói. Rót đâu có chọc gì tụi nó đâu, mà hề thấy Rót đứa nào cũng bu lại chọc phá. Phần đông tụi nó hoàn cảnh cũng không khác gì Rót: Không cha, không mẹ. Đáng lý ra chúng không chọc Rót đến muốn khóc như thế! Rót lạc lõng, Rót không có ai hết. Với trí ngây thơ Rót cũng hiểu được trên cõi đời này ai cũng có cha mẹ hết, không ai tự dưng dưới đất mà chui lên được! Rót cũng có nhưng vì hoàn cảnh nào những đứa sinh thành không nuôi Rót, lại bỏ vào viện cô nhi này?

Buổi tối sau khi học bài và đọc kinh chung, tất cả đều được trở về phòng chơi một chút, hay nằm đọc sách trước khi lên giường ngủ. Rót không có sách đọc, không có gì để chơi. Nó leo lên chỗ nằm của mình, cái giường sắt được chia làm bốn tầng. Rót nằm tầng cao nhất. Bà giám thị ở đây chỉ định như thế để lũ trẻ bớt chọc phá trước khi nhắm mắt.

Phía trên mặt Rót, ngọn đèn nê-ông phủ sáng loá, làm cho đôi mắt nó không khi nào nhắm được trước khi đèn tắt. Nhìn sang bên cạnh một con nhỏ đang nằm đọc mấy quyển truyện hình mỏng. Rót thèm một quyển như vậy đọc để mau nhắm mắt hơn! Thấy con nhỏ còn dư một vài quyển để trên đầu

nằm, Rót đưa tay khều nhẹ:

_ Cho tao mượn một quyển đi .

Đang xem, con nhỏ quay lại thấy Rót, nó bực mình:

_ Hồng có đâu mà cho mượn.

Rót không dám nói gì hết lẳng lặng nằm xuống. Một chút, Rót nghe bên cạnh một vài tiếng xì xào gì đó, rồi một vài tiếng cười rúc rích nổi lên.

Không thèm nghe những tiếng động đó, Rót quay mặt vào vách cố dỗ giấc ngủ cho sớm.

Bỗng một vật nhỏ từ sau lưng chọi trúng ngay đầu Rót. Một tiếng ối nhỏ. Một chút sau, một chiếc dép lại thả tới trúng lưng, lần này Rót quay lại nhìn thấy chung quanh đứa nào cũng nằm im thín thít, làm như không có chuyện gì xảy ra. Đã quá quen với cảnh chọc phá như vậy, Rót không dám hó hé gì hết, nếu nói gì tại nó sẽ dựa theo đó mà chọc nữa. Rót trở mình nằm lại, nhưng chỉ vài phút sau một vài vật lại được chọi tới. Như một chiếc dép, một cây bút chì cụt, một cục gôm. Rót ngồi dậy nhìn quanh quất, nhưng đứa nào cũng nằm tĩnh bơ. Rót nói đại:

_ Tao hông giỡn với tụi bây à nha!

Một tiếng cười nhỏ từ chiếc giường phía bên dưới:

_ Hí hí! Con nhỏ đen nói gì kìa tụi bây!

Rót cố nói rõ hơn:

_ Tao nói tụi bây đừng giỡn nữa.

Con nhỏ Rót mượn quyển truyện khi nãy chỗ mở qua:

_ Xịt lăng hôn! Ai thèm chơi giỡn với Ma rốc mà bảo giỡn với không giỡn.

Nghe hai con nhỏ đánh đá như vậy, Rót tức lắm. Nhưng không biết nói gì hơn nữa, nó ngã lưng xuống. Cả đám ngủ chung một phòng thấy vậy cười khúc khích với nhau ; một vài đứa thấy Rót không nói gì, nên không có cách gì để tiếp tục chọc nữa. Nhưng chỉ được một lúc. Tất cả các gian phòng đều

được tắt đèn tối thui, đã đến giờ ngủ không ai được nói chuyện hết, dù rất khẽ. Bỗng một giọng nói con gái muốn kéo dài cuộc nghịch phá nói lớn:

_ Đen thui, chả thấy con đen đâu hết !

Đang vắng lặng bỗng có tiếng người la như vậy, cả phòng cười rộ lên. Tiếng cười vang đến tai bà giám thị đang đi bên ngoài. Bà giám thị này được tiếng dữ như bà chằn, cũng được gọi là bà giáo già khó chịu. Hầu hết những người già tánh tình họ hay thay đổi luôn, vui đó, khó chịu đó. Đang đi kiểm soát bên ngoài bà lật đặt bước vào phòng bật đèn sáng trưng, trên tay bà cầm cây roi mây dài gần cả thước, đôi mắt bà thả dài khắp phòng ngủ. Gian phòng im thin thít, một vài tiếng muỗi vo ve vẫn còn nghe. Một vài đứa chọc Rớt khi nãy nằm im lìm không dám trở mình làm như đang ngủ say.

Nhìn một lúc giọng bà sang sảng :

_ Đứa nào khi nãy làm cười trong này ?

Không một tiếng trả lời, căn phòng vẫn hoàn toàn im lặng. Chỉ cần vô phúc đứa nào gây một tiếng động nhỏ thôi ! Cây roi mây trên tay bà sẽ bay vun vút vào người. Đám trẻ mồ côi ở đây tuy phá không ai bằng ; nhưng chúng phải sợ như rét khi đôi mắt bà nhìn phải. Nhiều lúc giờ ra chơi, chúng đang chạy phá hể thấy bà đứa nào cũng giả vờ hiền lành, không thời nhận hình phạt của bà cho. Những hình phạt của bà làm đứa nào cũng khiếp đảm : Hình phạt nhẹ nhất là nắm lỗ tai xách lên; hoặc lấy bàn tay chụm lại để lên bàn hường những cây thước kẻ vuông góc nơi tay bà giáng xuống lia lịa. Quà thưởng đó đến năm sáu ngày vẫn còn vết bầm tím. Như hôm nay nếu bà bắt được đương nhiên bị ăn đòn nhưng mai trong giờ ngủ trưa sẽ được canh thức dưới cột cờ. Hai đầu gối sẽ đặt xuống nền đá ong lỏm chỏm mà mưa đã làm cát trôi đi.

Nhìn bọn ngoan ngoãn ngủ yên bà tắt đèn định bước ra. Bỗng cuối phòng lợi dụng ngọn đèn vừa tắt một đứa nói lớn:

_ Con đen.

Lần này tiếng cười rộn lên như vỡ bờ, bỗng im bật khi ngọn đèn chớp sáng. Bà giám thị tức tối như dấm phải ổ kiến lửa. Bà chạy tới chạy lui giữa khoảng trống của mấy giường sắt. Nghi đũa nào, bà quất đũa đó. Có đũa đang ngủ ngon giấc bỗng bị ngọn roi của bà quất phải đau điếng giật mình dậy khóc meo máo. Thấy bộ điệu chúng, bà biết mình lầm, lại càng tức tối hơn.

Nguyên nhân cũng tại con nhỏ đen hết. Bà xồng xộc đi lại chỗ Rớt nằm. Trên giường Rớt nín khe không dám trở mình. Nó hình dung gương mặt bà giáo già như mụ phù thủy trong truyện cổ tích thấy mà phát khiếp. Rớt nghe tiếng cây roi nhịp chỗ giường sắt của nó, giọng bà giáo rít qua kẽ răng:

_ Con nhỏ này, mày xuống đây?

Chưa chi mà Rớt đã điếng cả người nó ngồi dậy lắp bắp:

_ Dạ ! Con đâu có làm gì !

_ Xuống đây ! Xuống đây!

_ Nãy giờ con nằm im không hề, hổng làm gì hết !

Bà nhìn Rớt trừng trừng:

_ Xuống không ? Tao lên mày chết!

Rớt hoảng hồn lú lú leo xuống. Vừa đứng xuống đất, Rớt đã bị ngọn roi của bà giám thị quất tới tấp. Con tức bực của bà được đổ vào đầu ngọn roi, những ngọn roi không chùng tay xuống mình con mọi đen. Rớt đau lắm! Hai hàm răng của Rớt cắn vào nhau khít rịt. Tiếng khóc không dám bật ra khỏi cuống họng nghẹn cứng. Vừa đánh Rớt bà vừa nói:

_ Mày không đen thì làm gì tại nó phá?

Thấy Rớt không khóc ra tiếng bà dừng tay lại. Trên khuôn mặt đen đúa đó, hai hàng nước mắt đổ xuống sóng sánh, những giọt nước mắt mặn như muối. Bà kêu Rớt trở về chỗ nằm; đứng lại một lúc bà bước ra cửa phòng tắt đèn.

Tiếng chân của bà khuất ngoài hành lang xa.

Trong phòng lúc này mới hoàn toàn im lặng. Không một đứa nào chọc phá nữa có lẽ tụi nó tụi nó đang hồi hận, vì làm cho Rớt bị một trận đòn oan đau đớn.

Rớt nhìn vào bức vách đen sừng sững, đen như màu da trên người nó. Tiếng nói

của bà giám thị như lớn vồn đầu đó:

— “Mày không đen thì làm gì tụi nó phá ?”

Mình có cái tội đó sao? Mai mốt Rớt có thể trắng được không? Nếu không chắc suốt đời này Rớt phải mang cái tội này sao? Ở đây Rớt thấy cũng có nhiều đứa tóc vàng mắt xanh. Sao chúng không ai ghét bỏ hết vậy? Mà tất cả mọi sự ghét bỏ đều đổ dồn vào mình Rớt!

Một lần Rớt đứng nhìn mấy cô giáo đùa giỡn với chúng, Rớt thêm thương.

Nếu như mình được những lời dịu ngọt như chúng, chắc Rớt vui sướng lắm!!! Nhưng không bao giờ, đó chỉ là tưởng tượng nho nhỏ để an ủi số phận hẩm hiu của nó.

Trong giấc ngủ, Rớt thường mơ ước một bà tiên, bà tiên có đôi cánh trong suốt, bà tiên cầm cầm đôi đũa thần gắn ngọc lỏng lánh trong những chuyện cổ tích “Nàng công chúa da lừa”. Bà tiên sao mà hiền ghê thường hay giúp đỡ những kẻ khốn cùng. Nếu như bà giúp được Rớt bớt khổ, nếu như bà đưa Rớt đến một nơi nào đó không có ganh tị chọc phá như ở đây, Rớt sẽ sung sướng biết là ngân nào. Những ý nghĩ vẩn vơ làm đôi mắt Rớt mau nhắm, và nó ngủ quên tự bao giờ.

Bên vỉa hè

Tủ sách Tuổi Hoa

Chương 2

Buổi sáng sau khi ăn điểm tâm một khúc bánh mì bằng ba ngón tay, một trái chuối nhỏ, là giờ vệ sinh chung. Những buổi sáng vui nhất của Rót là vào giờ này. Tất cả những đứa trẻ đều đi rải rác quanh cô nhi để quét dọn hoặc lượm giấy và những lá cao su. Đứa nào lượm nhiều thường được thưởng thêm một trái chuối vào giờ ăn trưa, hay được mấy cô phụ trách cho tiền. Nếu như không lấy những thứ này thì được ghi danh vào sổ điểm tốt. Rót không khi nào được thưởng, vì những đứa trẻ ở đây đã dành hết rác, đuổi Rót đến một chỗ nào chỉ toàn là cỏ xanh.

Rót thành thói quen không lấy thế làm buồn. Rót thông thả đi ra sau dãy nhà cơm, nơi đây chỉ toàn là cỏ xanh. Nó khoái bút những cọng cỏ ướt sương, những giọt sương mai chưa tan đọng ngời lóng lánh. Bàn tay của Rót để vào lành lạnh như những lần nước mắt của Rót thấm rơi khi bước ra đứng một mình ở đây.

Thoáng thấy hai cô giáo đang đi lại phía mình, hai cô giáo này có bồn phận đi rảo chung quanh để xem chừng mấy đứa trẻ lượm rác trước giờ dạy học. Cô đi bên phải đã có dạy Rót một vài lần, cô tên Thoa. Còn một cô nữa hình như mới đến đây dạy lần đầu nên Rót thấy lạ. Rót giả bộ cúi xuống làm như

đang say sưa nhỏ cỏ không để ý gì đến hai người. Rốt nghe loáng thoáng hình như cô Thoa đang nói về mình với cô mới đến:

_ Ở đây có con nhỏ đó tội nghiệp lắm, bị tụi bạn nó chọc phá hoài.

_ Nó con lai?

_ Chắc Mỹ đen.

_ Nghe bà hội trưởng có nói lưu ý con nhỏ dùm đừng để nó bị bạn bè ăn hiếp quá.

Cô giáo mới đến nhìn Rốt một chút, nói với cô Thoa:

_ Nó không còn ai thân thích hết hả?

_ Nghe bà hội trưởng nói hình như con nhỏ còn má.

Nghe hai cô giáo nói vậy, Rốt khựng đi một chút, tay nó đang cầm những cọng cỏ ướt sương run run rơi nhẹ xuống. Không làm sao nói hết được sự sung sướng đang tràn ngập trong tâm hồn nhỏ của nó, và trái tim thật nhỏ đập dụi dàng bởi tiếng Rốt còn má. Rốt muốn nhảy lên, muốn hò hét, muốn cười cho thoải thích hay làm bất cứ một cử động gì đó để biểu lộ sự vui mừng đang tràn ngập vỡ bờ. Một ý nghĩ chạy lên trong đầu Rốt. Đến bên cô giáo lay lục để nhờ hai cô chỉ dùm Rốt chỗ mẹ ở. Khi đó Rốt sẽ rời bỏ đây đi tìm má bất cứ chỗ nào, chốn nào. Miễn sao Rốt được gần má, được thương yêu chịu chuộng.

Nhiều đêm Rốt vẽ trong đầu những hình ảnh thật đẹp về má. Khuôn mặt của má hiền dịu, má giống như cô Thoa, có tiếng nói trong ngọt dễ dàng, má có bàn tay trắng muốt như mấy cô giáo diu dàng với phần trắng bảnh đen. Má có nụ cười vừa đủ nói hết thương yêu. Nếu như Rốt gặp được má. Rốt sẽ sà vào lòng khóc thật nhiều để trút đi tất cả những cay đắng ở đây. Bao lần Rốt đã nghĩ những câu hỏi, những câu nói, nếu như gặp được má Rốt sẽ hỏi ngay.

_ Sao má bỏ con hờ má?

Và Rót sẽ nói tiếp:

_ Má biết con ở đây khổ lắm không? Từ ngày có trí khôn đến giờ con chưa một lần được nghe tiếng ai dịu dàng như mây và ngọt như mật ong. Má nói cho con nghe đi má. Trong cô nhi viện này con chưa một lần nghe được tiếng nói thương yêu, chỉ toàn là những cay đắng, toàn là những hình phạt phủ xuống vì thân hình xấu xí của con.

Má sẽ nói với Rót, tiếng thật nhỏ:

_ Không ngờ con gái má lại khổ như vậy!

Hình như sau câu nói những giọt nước mắt của má xuống trên tóc Rót. Rót nói cho đỡ nhớ thương:

_ Không ai nói ngọt như má, không ai ôm con vào lòng, không ai hôn lên trán con. Má đã cho con tất cả những thứ đó, làm con quên hết những ngày trong này buồn tủi.

Rót lan man nghĩ như thế, bỗng câu nói của cô Thoa làm chùng ý nghĩ của nó lại.

_ Má nó bán bar, lấy thằng Mỹ đen nào đó để kiếm nhiều tiền. Khi đẻ nó ra giống thằng cha nó đen đúa xấu xí. Xấu hổ với hàng xóm chung quanh, nên đem cho vào đây, rồi vắng biệt luôn không thấy đến nữa !

Không muốn nghe gì nữa hết, Rót thần thờ đứng lên. Má bỏ Rót vào đây vì thân hình xấu xí... Tất cả mọi người đã xa lánh nó vì lý do đó. Má Rót cũng như thế sao?... Bước trở về phòng không muốn vưng. Giờ này, không còn một đứa nào trong phòng hết, những chiếc giường sắt nằm buồn lặng lẽ với chăn mùng được xấp gọn gàng. Leo lên giường Rót nằm lăn ra như có điều gì làm Rót ngồi dậy không muốn nổi nữa, nó thiếp đi.

Buổi trưa, mấy con nhỏ ở chung với Rót kéo về phòng. Thấy Rót nằm trên giường mặt mày xanh lét, mồ hôi vã ra như tắm, tưởng Rót bị trúng gió, chúng hoảng hốt chạy lên báo cáo bà giám thị. Bà giám thị xồng xộc đi

xuống, bà nhìn Rót thật kỹ, bà nghĩ con nhỏ dám giả bộ bệnh để khỏi quỳ gối ở cột cờ. Đưa tay bà nắm đầu Rót hét vào mặt:

_ Ranh con, mày dám qua mặt tao hả?

Rót giật mình dậy, thấy bà giám thị như thấy mặt phù thủy và nhớ đến những ngọn roi khi hôm, Rót tỉnh hẳn người. Thuận tay bà ký vào đầu Rót một cái “cốp”, gần giọng:

_ Đi ra ngoài kia quỳ gối đến hai giờ mới được vô.

Rót ríu ríu bước đi cho đỡ bị đòn, ra giữa sân cô nhi viện. Nắng buổi trưa đi xuống từng mảng xanh đỏ trước mặt, chói chang nóng rát. Chỗ cột cờ trống trải không một bóng cây. Bà giám thị đi theo Rót đến cột cờ bắt Rót quỳ xuống. Những cục đá ong quái ác chia ra những cạnh lởm chởm làm Rót đau điếng, làm Rót tê rần hai đầu gối. Nắng vẫn đổ xuống sức nóng trên người Rót, mồ hôi nhỏ giọt hai bên thái dương, mồ hôi làm ướt tèm lem áo đang mặc.

Ở xa mấy con nhỏ đứng nhìn Rót, chúng thấy Rót như một tượng nhỏ bằng đồng đen. Không đến mười phút, người Rót run run, Rót thấy cảnh vật trước mắt như đảo ngược, chúng quay quần, nhảy múa quanh Rót. Bỗng chúng sa sầm lại tối đen. Rót ngã quập người xuống cột cờ như một vật vô tri, như một cục đá được thả xuống sông chìm lìm không biết gì.

Đứng trong khoảng mát, bà giám thị nhìn thấy Rót té xỉu. Bà hét mấy đứa đang đứng gần đó chạy ra khiêng Rót vô, đem vào phòng lấy nước vã vào mặt cho tỉnh dậy. Không biết nghĩ sao, bà giám thị căn dặn những đứa khiêng Rót vô phòng không được nói gì hết, coi như không có chuyện gì xảy ra, sợ đến tai bà hội trưởng ở đây chẳng ? !

Những ngày sau Rót bệnh thật sự, người nó nóng hâm hấp vì trúng nắng.

Rót được bà giám thị cho phép nghỉ tại phòng, không đến lớp học cũng như không làm cỏ những giờ vệ sinh chung. Mỗi ngày bà đến phát cho Rót vài

viên thuốc cảm, nhưng những viên thuốc không làm giảm cơn đau của Rót một chút xíu nào hết. Rót cần tình thương hơn là những viên thuốc.

Mấy tụi nhỏ hằng ngày chọc Rót để làm vui, mấy hôm nay thấy Rót như vậy, không một đứa nào hó hé nữa. Tuổi nhỏ dễ vị tha và mau xúc động.

Một vài đứa còn dành phần ăn sáng hoặc cơm trưa đem đến tận phòng cho Rót. Chỉ có những lúc như vậy, tụi nó mới tử tế, tụi nó mới nở nụ cười hời hợt. Rót không muốn lành bệnh một chút xíu nào hết.

Mai một lành bệnh tụi nó có chọc phá nữa không ? ! Làm sao mà không được !

Rót không thể chịu đựng hơn được nữa. Rót phải rời khỏi chỗ này đi đến bất cứ đâu, miễn làm sao không nghe những câu nhạo báng, nét mặt khinh khi.

Còn má của Rót nữa ! Rót phải tìm gặp má, nói cho má nghe những tủi buồn mà Rót phải chịu.

Ý định rời khỏi cô nhi này ngày nào cũng lẩn quẩn bên Rót. Từ trước đến giờ nó ít khi có dịp đi ra bên ngoài lắm, nên không hiểu rành mạch những đường xá bên ngoài ra sao ? Ra ngoài rồi sẽ ở đâu ? Làm gì ăn ? Liệu đi xin người ta có cho không ? Ý nghĩ này thường làm Rót chùng lại.

Một tiếng động ngoài cửa phòng, Rót đưa mắt nhìn ra. Con nhỏ Mi đang nhẹ bước tới, trên tay nó cầm gói giấy nhỏ. Giờ này đứa nào cũng vào lớp ngồi học hết, chỉ mỗi mình con nhỏ Mi là rảnh thôi. Nó có bốn bạn đi chợ chung với mấy chị nhà bếp. Họ mua gì, Mi phải xách đem ra xe. Buổi sáng nó được nghỉ và học thể lại buổi chiều. Ở đây chỉ có mỗi Mi là không chọc Rót. Con nhỏ hiền và dễ thương như mấy cái hoa mười giờ tím ngắt nằm trong những chậu sành để ở phòng bà hội trưởng. Đến chỗ Rót, Mi ngồi xuống bên cạnh :

_ Mày hết đau chưa Rót ?

_ Gần hết rồi !

Mi đưa gói giấy ra trước mặt Rót :

_ Hồi sáng đi chợ với mấy chị bếp, tao lên mua để dành cho mày mấy trái “xí muội”.

Nhìn gương mặt lo lắng của Mi, Rót muốn khóc ! Cái gì cũng có thể làm cho Rót khóc được. Con Mi biết Rót thích mấy trái mần mận chua chua này, nên lên mua cho nó. Rót cảm động :

_ Cảm ơn mày.

_ Ăn đi Rót, tao nghe mấy chị bếp nói, đau ăn trái này vô sạch miệng lắm !

_ Thôi tao với mày ăn chung đi !

Rót mở ra chia chung hai đĩa ăn. Trái “ xí muội ” làm cho miệng Rót đỡ đắng. Nó ngồi dựa lưng vào thành giường. Mi thấy vậy nói :

_ Mày nằm yên cho khoẻ, ngồi dậy làm chi.

_ Tao thấy đỡ ghê !

Mi buồn buồn :

_ Tao ghét bà giám thị phạt mày quá ! Không hiểu sao bà ghét mày quá vậy nhỉ?

Rót cười méo xệch:

_ Tại da tao đen thui như cục than mày không thấy sao ?

Mi an ủi Rót:

_ Không phải như vậy đâu !

_ Chứ tại lý do gì hở Mi ? Mày thấy tao đâu có phá phách, không biết vâng lời đâu ?...

_ Thôi đừng nghĩ đến chuyện đó nữa mày.

Hai đứa ngồi im một lúc. Rót bỗng nghĩ Mi thường ra chợ, chắc phải biết nhiều cái bên ngoài hay lắm. Rót muốn hỏi cho biết đôi chút:

_ Ở ngoài chợ chắc vui lắm hả?

Mi hí hửng:

_ Khi nào lành bệnh mày lên xin bà hội trưởng cho đi chợ chung với tao cho vui. Ở ngoài đó vui lắm, người ta lui tới nườm nượp. Người buôn cái này, kẻ bán cái khác, vui không chê được.

Rớt âm ừ:

_ Để tao thử xin coi có được không.

_ Mày lui cui ở nhà bếp, thường đi ra ngoài chắc tụi nó sẽ ít chọc phá, chứ như vậy hoài làm sao mày chịu cho thấu.

_ Nè Mi.

_ Gì hả Rớt?

_ Phải chi mình có ba má ở bên ngoài sướng hén mậy?

Câu hỏi của Rớt vô tình làm hai đứa rơi vào khoảng buồn mênh mông. Phải chi hai đứa còn ba má, còn những người thân yêu, giờ này đâu có buồn bã như thế này. Trí nhớ con nhỏ Mi quay ngược về những hình ảnh đẹp như mây trời tháng bảy, đẹp vào những ngày lên năm, lên sáu. Đêm đó gia đình Mi đang ngon giấc, bỗng những tiếng đạn đưa về đồn dã, cả nhà kinh hoàng, cả nhà dẫy chết trong lửa đạn. Mi nhớ rõ lắm, cả nhà đều chết không toàn vẹn. Đứa em Mi, con Búp dễ thương, con Búp hay khóc rề rề tối ngày, thế mà bị cháy nám như con heo quay chưa trét phẩm. Đến bây giờ Mi cũng không hiểu tại sao mình nó sống sót và người ta đem Mi vào đây. Đôi lúc Mi nhớ gia đình, nhớ em Mi cứ khóc hoài. Ngày trước Mi được đến trường học với chiếc áo đầm trắng mỗi sáng mỗi chiều. Mi đùa giỡn tự do với chúng bạn. Con Rớt nói làm cho Mi nhớ quá, làm cho nước mắt của Mi đầm dề, làm cho bờ môi hồng nhỏ méo xệch.

Nhìn Mi, Rớt trầm trầm:

_ Sao mày khóc hử Mi ?

_ Nhớ ba má và em tao !

Rớt bùi ngùi:

_ Mày còn có người để nhớ, tao đây không có ai hết.

Đứng lên, Mi nói muốn không ra tiếng :

_ Thôi mày nằm nghỉ đi ! Tao còn phải xuống bếp làm đồ ăn nữa. Trưa nay tao lên để dành cho mày một vài thứ ăn ngon.

Rót nhìn theo cái bóng nhỏ thó của Mi ở cửa. Nó lẩn mình nằm úp mặt xuống gối.

Con nhỏ Mi buồn ghê ! Hoàn cảnh nó đau đớn, nên trên khuôn mặt hồng sáng của con nhỏ lúc nào cũng thấy buồn, trên bờ môi đỏ nụ cười gần như mất hẳn, nhường lại những tiếng nấc tủi sầu. Hai đứa gần giống nhau về nỗi buồn, nên dễ thương nhau, dễ nhìn thấy khổ đau đứa khác nhận chịu. Rót thấy hai giọt nước mắt ướt nhoè nền gối màu trắng bệch.

Bên vỉa hè

Tủ sách Tuổi Hoa

Chương 3

Dưới hàng hoa giấy của hàng rào kẽm gai, những chiếc bông giấy đỏ thắm len lỏi với những cọng lá xanh trông thấy buồn hiu. Một vài khoảng trống nho nhỏ vừa đủ để nhìn ra con đường bên ngoài. Đường trông trơn, lâu lâu một vài chuyến xe đi qua thật lẹ. Rót và Mi ngồi dưới một bệ xi măng cạnh hàng rào. Đôi mắt của Rót nhìn ra bên ngoài sáng rỡ. Đời sống bên ngoài, Rót nghĩ như mấy con chim se sẻ đứng trên nóc nhà cao, đôi cánh lúc nào

cũng có thể đặt tới một chỗ mà nó muốn đến, chỉ cần vỗ đôi cánh.

Rót quay sang Mi:

_ Mi à ! Tao định trốn ra ngoài.

Câu nói của Rót làm nhỏ Mi giật mình. Nó không tin là Rót nói thật, nhưng gương mặt và đôi mắt nhìn ra đường mang đầy nỗi khát khao. Một thoáng ý nghĩ đến với Mi : Ra ngoài con Rót sẽ đi về đâu ? Rót sẽ làm gì để sống, trong khi nó không có một khả năng nhỏ khả dĩ để kiếm việc làm. Ở mướn cho người ta một hai ngày chưa chắc đã tìm ra. Mi tưởng tượng những nỗi khổ con Rót sắp phải nhận chịu. Mi e dè :

_ Mày nói thiệt hả ?

_ Thiệt !

Nhìn bàn tay nhỏ nhắn của Rót vuốt ve những gai nhọn trên cành hoa giấy, mắt Rót không rời khoảng đường trước mặt, Mi buông lời.

_ Đừng nghĩ bậy nữa mày ạ !

Rót nhìn xuống bãi cỏ :

_ Tao muốn trốn ra gần cả tháng nay, nhưng không có dịp.

_ Ra ngoài đó làm gì để sống ?

_ Biết vậy...nhưng hiếm có người chết vì đói lắm.

Giọng Mi buồn bã lạ:

_ Nhưng mày sẽ khổ lắm Rót ơi !!!..

Rót cũng nghĩ như Mi, nhưng nơi đây không phải chỗ dành cho Rót ở. Biết rằng chỗ nào cũng khổ, nhưng biết đâu bên ngoài còn có những dịp để an ủi. Còn ở đây mỗi mình Mi thôi ! Rót hoàn toàn bị bỏ rơi. Mới hôm qua mấy con nhỏ ở đây lại chọc Rót, và bà giám thị hình như chỉ đợi dịp là tổng những ngọn roi xuống lưng Rót, những ngọn roi oan nghiệt không thương xót.

Rót buồn buồn :

_ Hôm qua bà giám thị mới quánh tao.

_ Vì vậy mày muốn trốn ra ngoài ?

_ Muốn ra ngoài từ lâu rồi, nhưng ở đây hôm nay thời tao thấy hết chịu nổi rồi!

Giọng Mi giận dữ:

_ Sao mấy bà già hồng chết phứt đi cho rồi, sao mà sống dai quá vậy hồng biết,cứ nghĩ ra thật nhiều hình phạt hay ho để phạt mình hoài.

Dù đang buồn , nhưng nghe Mi nói Rót tức cười quá.

_ Mấy bà già khú để sống dai lắm mày à.

_ Những người như vậy phải chết ngắt củ tỏi cho rồi.

Rót cười cười:

_ Thôi Mi ơi, đừng nghĩ như vậy nữa.

Mi vẫn còn hậm hực:

_ Lần sau, nếu bà đánh oan mày nữa, tao sẽ lên thẳng bà hội trưởng nói hết những oan ức của mày, dù bà giám thị có quánh tao đau mấy nữa tao cũng phải nói, không thể để như vậy hoài được.

_Đừng vì tao mà mày bị đòn Mi ơi !

_ Tao nói là nói dùm chung hết không phải riêng gì mày.

_ Một tháng bà hội trưởng mới đến một lần, làm sao bà hiểu được điều oan ức mà mày muốn nói?

_ Nhất định là tao phải nói bà không hiểu thời thôi.

Hai đứa không nói nữa lẳng lặng đứng lên đi lần về những dãy lớp học. Rót ngoái lại nhìn khu vườn rau lang vắng lặng, những cọng xanh mướt nằm im trên bãi cỏ. Giáp đó là một hàng rào thấp. Rót nhìn kỹ chỗ này. Rót sẽ leo qua trốn đi, chỉ một bước thôi, Rót hoàn toàn ra tới bên ngoài. Ngày mai sáng sớm chắc không đứa nào để ý. Rót bùi ngùi nói:

_ Mi à !

_ Gì hả Rót ?

_ Ngày mai nếu không có tao ở đây, mày đừng nói là tao trốn nghe. Người ta sẽ đuổi theo bắt lại, tao sẽ không chịu nổi cây roi của bà giám thị đâu.

_ Sao mày cứ nghĩ cách trốn đây ra ngoài hoài. Tao sẽ xin cho mày xuống bếp đi chợ với tao, mày sẽ không bị tụi nó chọc phá nữa đâu ?

Rót không nói gì hết chỉ ừ ừ cho Mi yên tâm. Bỏ đi thẳng vào lớp học, nó nghe một vài tiếng cười rúc rích của một vài đứa khi nhìn thấy nó đi ngang qua...

Như đã nghĩ trước sáng hôm sau khi tiếng chuông báo thức, lũ trẻ cùng loạt thức dậy kéo nhau đi rửa mặt xúc miệng. Rót lặng lẽ đi ra phía sau khu vườn rau lang. Nhìn quanh quất không thấy một đứa nào xớ rớ hết, Rót bước lên bậc thành nhỏ phía dưới, hai tay bám chặt vào thành sắt hàng rào kẽm gai, nường người đặt chân trên những sợi kẽm gai, hai bàn chân Rót đau nhói. Hai chân vừa đặt ra khỏi thành rào ngoài, Rót buông hai tay cho mình nó rơi xuống bãi cỏ vệ đường. Người Rót hơi ê ẩm một chút. Đứng lên nhìn vào phía bên trong thật nhanh. Rót xoay lưng cầm đầu chạy...

Bảy giờ sáng chào cờ điểm danh. Không thấy Rót, bà giám thị tưởng con nhỏ còn đang ngủ nướng ở phòng. Tức mình bà xách cây roi đi xồng xộc vào. Nhưng phòng ngủ giường chiếu gọn gàng không một đứa nào hết. Đi ra sân cỏ, miệng bà oai oái:

_ Con Rót đâu ? Con Rót đâu ??? Đứa nào thấy nó ?

Mấy đứa nhỏ đứng trong hàng ngay ngắn, không dám hé một tiếng nào hết. Vì có đứa nào biết Rót ở đâu mà chỉ bà giám thị. Thấy bộ điệu bà giám thị, linh tính cho chúng biết chắc đang có chuyện gì xảy ra.

Độc nhất chỉ có mỗi mình Mi biết Rót đã trốn ra khỏi cô nhi viện rồi. Mi đứng hàng cuối, đôi mắt nó buồn rười rượi nhìn lên bầu trời xanh, trên dãy nhà một vài con chim sẽ bay lên trên nhánh cây xanh nhảy nhót vui. Cô nhi

viện này không bao giờ có mặt Rót nữa để cho bọn trẻ vui chơi chọc phá. Bà giám thị sẽ không còn con mồi để trút những ngọn roi tức bực xuống mình nó. Mi nhìn xuống hai bàn chân mình, chụm lại với nhau thẳng đứng.

Giờ này chắc con Rót đã đi xa đây rồi. Con Rót đi qua những con đường nào ? Nó đang làm gì ? Trưa nay con nhỏ sẽ ăn đâu ? Tối nay nơi nào để mày đặt lưng xuống nhắm mắt ngủ ?! Trong giấc ngủ, mày có mơ đến những bà tiên hiền dịu không ? Bao câu hỏi quay trong đầu Mi như chong chóng ! Mi thương con nhỏ bạn xấu xí của mình vô ngần. Mi sợ ra bên ngoài sung sướng không nói gì, nhưng khổ, Rót có trở về đây lại không ? Chắc không bao giờ Rót trở lại, nó sẽ xa Mi vĩnh viễn. Mi rơm rớm nước mắt.

Bà giám thị đi dọc trước cột cờ. Bà hỏi không một đứa nào biết để trả lời hết, bà đỏ tức :

_ Không đứa nào thấy nó trốn chỗ nào hết phải không ? Dui và điếc hết rồi hả ?

Bước đến một con nhỏ sắp hàng đầu, bà đưa cây roi lên :

_ Mày có thấy nó không ?

_ Thưa không ?

Ngọn roi trên tay bà quất xuống thiệt mạnh, con nhỏ meo máo khóc :

_ Thiệt con không thấy nó đâu hết.

Bà xỉ vào trán nó, đưa mắt nhìn đăm đăm mấy đứa khác; đứa nào cũng khiếp sợ cúi mặt nhìn xuống đất, không dám ngược lên sợ bà kêu hỏi bắt từ biết đâu mà rờ, lại bị đòn oan nữa. Bà đi dọc theo hàng, đôi mắt như mắt cú mèo, đứa nào thấy cũng phát khiếp. Bà đưa tay chụp một con nhỏ đứng cạnh đó. Bà chưa hỏi gì hết, con nhỏ đã sợ quỳnh quáng, nhìn Mi đang đứng bên cạnh.

_ Hôm qua con thấy con Rót và con Mi đứng nói chuyện sau vườn rau lang.

Bước đến Mi, nhìn một lượt khắp người con nhỏ, giọng bà day nghiến:

_ Mày biết nó ở đâu?

Mi run lên như thằn lằn cụt đuôi:

_ Dạ con không biết !

_ Vậy chứ hôm qua mày nói với nó những gì ?

_ ... !!!

Thấy Mi ngập ngừng, bà biết đã trúng tẩy, giáng cây roi lên:

_ Nói mau !

_ Con nói xin bà hội trưởng cho nó xuống bếp đi chợ. Chứ ở trên này học và làm những việc vặt nó cứ bị tụi ở đây chọc phá và đánh đập hoài nên chịu không nổi.

Mi vừa nói xong, ngọn roi trên tay bà giám thị quất xuống túi bụi trên người Mi. Con nhỏ thấy hình như không còn đau nữa. Nó sung sướng một đôi chút, vì đã nói ra những điều ám ức của Rót trước mặt bà giám thị. Mi biết giờ phút này Rót đã đi xa đây rồi, Mi nói cũng vô ích, mà nói ra thì cũng đã bị đòn rồi.

Như đã mỏi tay, bà giám thị dừng lại trợn mắt:

_ Mày phải kiếm ra nó, nghe rõ chưa con nhỏ kia.

_ Dạ nghe rõ !

Nói như thế, nhưng Mi biết đâu mà tìm. Trận đòn vừa rồi làm Mi đau điếng, nhưng Mi bằng lòng, một phần nào khổ sở của Rót, Mi chia chung. Bà giám thị đi lên phía trên đầu hàng, bà nói gì đó Mi không nghe hết. Con nhỏ đang nghĩ đến Rót. Đôi mắt thả lên trời cao vời vời cầu xin ơn trên phù hộ cho con Rót bớt khổ.

Cũng từ hôm đó, hành động đối xử với những đứa trẻ mồ côi không đẹp của bà giám thị thấu đến bà hội trưởng. Bà giám thị bị đổi làm công việc khác, cái công việc hết sức khiêm nhường, ngồi cộng sổ sách trong Viện cô nhi. Bà giám thị khác được thế. Bà cũng nghiêm khắc nhưng không vì thế mà

độc ác, Mi nhận xét như thế, và nó nhớ Rót, con bạn nhỏ xấu xí của nó giờ này không biết sống chết ở nơi nào.

Bên vỉa hè

Chương 4

Rời khỏi cô nhi viện, Rót cắm cúi chạy hết con đường này sang con đường khác. Rót sợ có ai hay được đuổi theo bắt lại. Đôi mắt bà giám thị như đuổi theo sau lưng Rót; mừng rỡ như thế, con nhỏ càng chạy nhanh hơn bao giờ hết. Chạy cho đến trưa, Rót tin chắc không ai có thể đuổi theo mình được nữa. Rót dừng lại trên đường thở dốc, trong khi bụng lại đói cồn cào. Những con kiến bò loang trong bao tử khuấy phá Rót chịu không nổi, phải chậm bước trên vỉa hè, nhìn xe cộ và người đi lại nườm nượp, hình như không một phút nào thừa người. Những con đường phẳng phiu, những gian hàng sang trọng. Nay giờ mãi chạy Rót không để ý, bây giờ cái gì cũng lạ cũng đẹp. Nhưng sao Rót lơ đãng !

Trong cô nhi viện còn có những bộ mặt quen thuộc; còn con nhỏ Mi thông cảm nỗi khổ của Rót khi mấy con nhỏ bạn ghẹo phá, khi chịu những trận đòn phủ đầu của bà giám thị. Ngoài này không ai hết ! Ai ai cũng hừng hờ đi qua, họ không thèm để ý đến đầu tóc quần quít, làn da đen thâm trên mặt, trên tay Rót. Trong cô nhi viện, nếu như mấy con nhỏ bạn đừng để ý như vậy, có lẽ Rót sẽ đỡ khổ và giờ này, Rót đâu lủi thủi như thế này.

Buổi trưa nắng vàng hoe đổ xuống thân hình Rót, những giọt mồ hôi đổ xuống hai bên thái dương lấp lấm. Buổi trưa những cửa hiệu hai bên đường khép chặt cửa, những cánh cửa sắt nặng nề buông xuống kín mít. Rót tìm một chỗ mát ngồi nghỉ chân dưới một cửa hiệu tạp hoá. Dựa lưng vào cánh cửa sắt mát rượi, Rót muốn ngủ một giấc cho đến chiều !

Trước mặt Rót có vài ba chiếc xe nước đá đậu xanh, đậu đỏ. Cạnh đó một hai người đàn bà bán hàng rong, trên đôi thùng họ chung một cái thùng kiếng nhỏ, đựng phía trong những miếng đu đủ xẻ đẹp mắt. Một cục nước đá to phía dưới nhỏ xuống những giọt nước mát rượi, Rót nghe miệng khô rang và đắng. Nhìn những giọt nước đá, con nhỏ càng thấy miệng khô thêm. Nếu Rót được uống một ly nước, hoặc được ăn một miếng đu đủ lạnh, thì không gì hơn nữa.

Người đàn bà ngồi bán hàng rong phe phẩy ngọn lá chuối đuôi một vài chú ruồi đang bám vào tủ kính. Có lẽ từ sáng tới giờ không bán được bao nhiêu, chị ngồi thở ra... Thấy Rót đang ngồi mở đôi mắt thao láo về chỗ mình ngồi, bực mình chị nói bóng gió :

_ Từ sáng đến giờ xui xẻo hết sức, còn bị quỷ ám bên mình nữa.

Nghe chị hàng rong xỏ xiên ám chỉ mình, Rót không dám đưa đôi mắt thêm khát trên mấy miếng đu đủ nữa. Rót cúi xuống nghe hạch nước miếng đau nhói và bụng cồn cào khôn tả. Bây giờ Rót không biết phải đi về đâu.

Trở lại cô nhi viện ư ? Mấy con nhỏ cùng trạc tuổi đang chờ đợi để trêu ghẹo. Bà giám thị cũng thế, chờ nó về là vung cây roi mây tới tấp xuống người. Như thế bà đã tha đâu, còn bắt Rót quỳ dưới cột cờ trưa nắng, trên những cạnh đá ong lởm chởm. Chỉ nghĩ đến gương mặt phù thủy của bà thôi, cũng đủ làm cho Rót khiếp đảm, đừng nói chi đến những hình phạt bà cho là hay ho nhất để giáo dục những đứa cứng đầu.

Ngả mình xuống thêm đá mài lạnh lạnh, giấc ngủ đến thật mau với nó. Tất

cả những hình ảnh đẹp, những hình ảnh đau khổ không còn lảng vảng trong trí nó nữa.

Buổi chiều anh chà mở cửa hàng trễ, thấy Rót nằm chèo queo trước bậc thềm, anh chà đưa chân đá vào tay Rót :

_ Dậy nhỏ ! Đi chỗ khác mà ngủ để người ta làm ăn chứ.

Thấy con nhỏ vẫn mê ngủ, anh đá thêm một cái nữa:

_ Mới mở cửa đã có người nằm vạ rồi !

Rót giật mình dậy đưa tay dụi mắt. Một anh chàng to lớn đang hùng hổ trước mặt. Hoảng hốt Rót đứng lên bỏ đi. Con đường trước mặt Rót chắn ngang bởi một vách thành cũ kỹ, chỗ nám rêu đen, chỗ lốm đốm trắng bởi những mảnh vôi tróc rớt xuống. Sát vách thành chia ra một vỉa hè hẹp, có những ụ rác nho nhỏ. Rải rác sát vách thành có những mái lều thật thấp, nó được che lên bởi những miếng carton quảng ở mấy đồng rác. Miếng này, miếng kia che không đều nhau, gần giống như cái ổ chuột. Một vài người thân hình gầy đét như con mắm khô, quần áo bẩn thỉu, ngồi chò hỏ nhìn ra đường.

Bên kia đường là bến xe lam. Những chuyến xe lui tới và người đi lại nườm nượp. Rót ngập ngừng đứng nhìn. Hai cặp giò con nhỏ lười biếng không muốn nhấc lên nổi. Vả lại con đói kéo đến hành hạ, mồ hôi trên trán đọng lại thành giọt rơi xuống mặt, như Rót đang khóc. Gắng gượng, Rót bước sang đường ngồi bệt xuống vỉa hè cạnh chỗ mấy người dơ dáy, ôm nhóm như nấm khô. Họ đưa những bàn tay khẳng khiu, bàn tay gẻ lở ra trước mặt những người đi lại. Miệng thời nhai rạo rạo những mẩu bánh mì khô cứng. Nhìn họ ăn ngon lành bụng nó lại càng quặn thắt, và nước miếng chảy ra đau nhói. Có lẽ họ sẽ cho Rót một mẩu bánh mì nhỏ, nếu Rót mở miệng xin.

_ Con nhỏ xấu xí ời ! Mi ở đâu đến vậy ?

Một giọng nói khàn khàn phía sau lưng, Rót quay lại. Một lão già ốm teo,

thân hình gồ ghề những xương, mắt ông đui hết một con bên trái, còn một con lơ lơ nhìn Rót. Lão như một thầy ma sống làm cho Rót sợ sệt. Ông đui nhìn Rót cười héo như lá chuối khô. Ông tiếp:

_ Đi cả ngày không được một cắc nào hết phải không?

Lão già đui tưởng Rót cũng đi ăn xin như mấy đứa nhỏ khác thường xuyên lang vãng quanh đây. Rót không nói là mình vừa trốn cô nhi viện ra, Rót nói nhỏ:

_ Tui đói lắm !

Lão già ngả lưng ra vách tường phía sau, một mắt thả ra đường:

_ Khà ! khà ! Thời buổi này thiên hạ giàu có lắm ! Như mấy thầy đó, dư tiền dư của nhớn nhỡ. Nhưng họ rất nghèo. Khà... khà... Nghèo tình thương.

Lòng bác ái của họ không bằng nửa con kiến hôi ! Khà ! Khà !...

_...!!

_ Nhỏ ơi, chứ bộ mày đói lắm hả ?

Rót lặp lại:

_ Tui đói lắm !

Lão đui móc ra trong túi xách nhỏ cạnh bên lão hai miếng bánh mì khô, không hiểu ai đã cắt từng khoanh mỏng, quăng tới trước mặt Rót:

_ Ăn đi nhỏ. Hai miếng bé tí vậy chứ uống nước vào là no ngay.

Không nói, Rót chụp ngay hai mẩu bánh mì bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến. Bánh mì khô muốn sứt cả họng lẫn cả mũi móc, có lẽ vì để lâu ngày, nhưng sao Rót vẫn thấy ngon lạ. Ăn xong, Rót đứng lên đi lại cái máy nước gần đó kê đầu vào uống những ngụm nước phèn tanh tanh vào cổ mát rượi. Rót thấy trong người bỗng dưng khỏe lại. Bước đến cảm ơn lão già, con nhỏ ngồi xuống vỉa hè ngóng mắt ra đường.

Người ta xuôi ngược đông và vui chi lạ. Một vài đứa nhỏ trạc tuổi Rót đi chung với ba má. Đứa nào cũng hơn hớn, miệng toe toét cười. Chỉ chỗ hết cái

này đến cái khác. Tụi nó sao sung sướng ghê, Rót thấy ma tụi thân. Nếu như má Rót không vì xấu hổ, đừng đem bỏ Rót vào viện cô nhi, thì giờ phút này Rót cũng được như vậy: Được mặc áo mới, cái áo đầm xoè màu hồng hay một bộ đồ cao bồi có thêu những bông hoa trước ngực, được dẫn đi mua đồ chơi. Nghĩ như thế, Rót nhắm mắt lại mừng tượng nó đang chạy nhảy lú lo bên mẹ.

Ừ ! Mà mẹ của Rót ra sao nhỉ ? Rót không biết một chút gì cả. Từ nhỏ đến giờ Rót chỉ có khao khát được gặp mẹ thôi, chứ chưa một lần thấy mặt, dù chỉ là một lần thoáng qua, làm sao Rót biết được mẹ mà tìm đây ? !

Từ xa, một đám con trai khoảng tuổi Rót, chừng bốn năm đứa. Trên tay chúng những chồng báo dày cộm, chặn đón những người đi lại để bán. Chúng lũ lượt đi về hướng Rót. Trong đám, có một thằng đi ngang nhìn thấy Rót nó la lên với mấy đứa kia:

_ Ê tụi bây lại coi con nhỏ đen nè !

Chúng cười lí la lí lửng quanh Rót, một thằng còn lấy tay xoa lên đầu Rót:

_ Hi hi ! Mỹ đen ngồi rầu rĩ tụi bây ạ !

Sau câu nói, chúng cười râm lên. Một thằng đứng bên phải Rót nghĩ một câu hay hơn:

_ Con nhỏ đó là con ông cà ri nị, ăm ba cara ma í a à á a ...

Nó vừa nói, vừa ra bộ tịch. Hai tay ảo lá múa máy như những vũ công trong phim Ấn – Độ, làm cho cả bọn được một phen cười thích thú.

Rót không dám hó hé một tiếng nào hết, nói lên chỉ lấy đà cho mấy thằng nhỏ bán báo này chọc tiếp mà thôi. Rót bịt tay lại không muốn nghe một câu gì từ miệng bọn nó thốt ra, toàn là những lời cay độc dù Rót đã nghe quá quen từ những ngày còn ở cô nhi viện, tưởng ra ngoài là không còn nghe gì hết, nhưng sao những lời châm chọc cứ đeo đuổi bên Rót hoài.

Hình như chọc không chưa đủ, một thằng ôm nhóm lượm một cây que cạnh

đó, gõ lên đầu Rót:

_ Hi ! Hi ! Cái đầu nó cứng quá hả tụi bây?

_ Giống như trái dừa khô vậy nhỉ !

Không chịu nổi nữa, Rót khóc, con nhỏ khóc thật dễ dàng. Bao ngày rồi, chỉ cần một chút ức hiếp thôi, cũng đủ làm nước mắt rơi. Những kẻ yếu đuối chỉ biết khóc mà thôi. Đó cũng là một thứ khí giới để làm cho người ta mềm lòng. Từ nhỏ đến lớn, Rót chưa được một lần cười vui như bọn này.

Thấy con nhỏ đen khóc cả bọn cười lẫn lộn, một thằng nhảy cồm lên hát:

_ Cha cha cha “ Hy nôt ”.

Rót mếu máo :

_ Sao tụi bây lại chọc tao?

Nghe Rót nói như thế làm cho một thằng trong đám thấy khó chịu vì mấy đứa bạn mình cứ chọc con nhỏ hoài trong khi con nhỏ chỉ khóc, nhìn mấy đứa bạn nó nói:

_ Thôi đừng chọc con nhỏ nữa tụi bây, tội nghiệp nó quá.

Giọng nói của nó có hiệu lực làm cho cả bọn đi chung không chọc nữa.

Chúng đứng vờ một lát rồi tản mát đi hết. Chỉ còn lại một thằng bệnh vực cho Rót còn đứng xơ rơ bán cho những ông khách ngang đường. Rót nhìn nó, thằng nhỏ tương người mảnh khảnh nhưng lẹ làng. Quần áo nó xộc xệch, đội chiếc nón rách nhiều lỗ như chuột gặm. Gương mặt lem luot bởi mực in báo chưa khô. Thằng này sao tử tế với Rót vậy nhỉ? Rót để ý chông báo trên tay nặng trĩu, thế mà nó bán một chút đã bay hết veo gần hết, còn độ khoảng mười mấy tờ.

Ngồi xuống chỗ Rót, nó lơ đãng cười cười. Rót nhìn nó:

_ Cảm ơn mày nhé! Hồi này không có mày, tụi nó chọc tao biết đời nào cho dứt.

Thằng nhỏ bán báo cười cười :

_ Tao thấy mày khóc, tội nghiệp quá chịu không nổi!

Lần thứ hai có người nói tiếng thương Rớt sau con Mi. Rớt cảm động muốn trào nước mắt vì vui.

_ Mày tên gì?

Thằng nhỏ gỡ cái nón rách trên đầu xuống.

_ Nô, tên của tao. Còn mày?

_ Tao không biết mình tên gì nữa, nhưng mấy cô giáo và lũ nhỏ thường gọi tao là con Rớt.

Một ông khách đi ngang. Nó đứng lên bước ra mời ông ta. Xong, Nô quay lại chỗ cũ.

_ Nhà mày ở đâu giờ này chưa về?

Rớt nhìn xuôi ra đường:

_ Tao hông biết đi đâu nữa !!!

_ Sao kỳ vậy, chớ bộ mày không nhà à? Hay ba má mày đuổi đi?

Nó dồn dập hỏi, gương mặt nó đầy vẻ lo lắng. Rớt thấy Nô lo lắng cho mình quá. Rớt muốn khóc.

_ Tao không có ba, má gì hết trời á. Người ta nuôi tao trong cô nhi viện, chịu không nổi, tao trốn ra khi sáng. Giờ ngồi đây không biết đi đâu nữa!

Nghe nói đến cô nhi viện, Nô không biết mặt mũi nó ra sao. Nhưng có lần người ta cũng tính bắt nó đem bỏ vô đó. Nghe Rớt nói, Nô chột hiệu ở đó họ nuôi những đứa bé mất cha, mất mẹ. Thấy hoàn cảnh Rớt xê xích như mình, Nô chột nhớ má nó quay quắt, nhớ mái gia đình nho nhỏ ngày trước. Ba của Nô đi lính, ba quánh giặc chì lắm. Mấy chú bạn của ba vẫn thường nói như thế. Nhưng ba không sống được lâu với Nô. Hôm được tin ba chết, Nô thấy má khóc bù loa, bù lê, té lên té xuống. Má thương ba ghê, cũng như Nô thương ba vậy.

Mỗi đêm trước khi đi ngủ, Nô thường bắt má kể cho nghe về ba. Má chịu

Nô, và kể bằng giọng thật dịu ngọt, nhiều khi Nô ngủ quên lúc nào không hay. Được vài tháng sau, má Nô đi làm sở Mỹ đôi tuần về một lần, bỏ Nô một mình tro trọi nhờ người hàng xóm giữ dùm. Mỗi tuần vào những chiều thứ bảy, Nô thường ngồi rầu rĩ trước cửa đợi má về. Má bao giờ cũng thật đẹp trong những chiếc áo đất tiền và hay đem về những cam nho bôm táo. Loại trái cây mà Nô thấy mấy đứa con nít trong xóm ít khi nào đụng tới được.

Những lần má không có nhà, Nô nghe những người trong xóm bàn tán về má đủ chuyện, những chuyện mà Nô tin là không bao giờ có được. Nhưng rồi má Nô đi biệt luôn, không gửi tiền về để người ta nuôi Nô ăn. Bà hàng xóm má nhờ gởi Nô mắng nhiếc đủ điều, bảo má Nô tham tiền lấy Mỹ, đồng tiền người ngoại quốc mạnh hơn, quyến rũ hơn tình mẹ con. Để Nô mồ côi, mồ cút, để Nô bơ vơ lạc loài không người chăm sóc. Người ta không thể nuôi Nô cho ăn không, bèn tổng đi.

Nô không tin những điều xấu mồm, xấu miệng nói về má. Nô nghĩ má mắc bận gì đó, hay bị tai nạn tình linh không về được thế thôi... Mặc dù bán báo để sống hàng ngày, nhưng Nô vẫn luôn dõi mắt trên đường xem có má chẳng? Hoặc lâu lâu trở lại ngôi nhà cũ một lần xem má đã về chưa. Những lần đứng tần ngần trước cửa, Nô phải nghe mụ chủ nhà tru tréo:

_ Xí ! Đồ thứ mê Mỹ, có nhớ gì đến con cái đâu mà mầy về tìm ! Mầy có nhớ thời ra đường mà tìm, chớ ở đây hồng thềm chứa thứ đó.

Bà chủ nhà con rủa những câu cay độc hơn nữa, nhưng Nô vẫn ngồi lì trước cửa nhà bà đợi má về. Nô tin một ngày nào đó má sẽ về ! Má không thể như những điều người ta nghĩ xấu, nên Nô vẫn mở mắt đợi hoài. Có lần Nô trở về ngôi nhà cũ đợi má đến khuya. Nô đã ngủ quên trên thềm nhà cho đến hết giờ giới nghiêm. Tiếng xe cộ ngoài đường ; tiếng nói, tiếng thùng ròn rảng của mấy người đàn bà trong xóm gánh nước sớm. Những tiếng động ban mai

đánh thức giấc ngủ buồn, lạnh buốt nơi Nô. Thức dậy lang thang ra đường phố, bán chồng báo còn lại buổi tối hôm qua cho mấy anh phu xe, mấy chị bán hàng ra ngồi quán sớm.

Nô nhìn Rót đang ngóng mắt ra đường:

_ Sao mày không ở trông lại trốn ra chi vậy ? Ở đó người ta nuôi cho ăn không sướng thấy mồ !

Quay lại, Rót buồn buồn:

_ Mày không biết đó chứ ! Sướng gì cái chỗ đó, người ta coi mình như một con vật kinh tởm. Họ có đủ cách để chửi rửa. Còn mấy đứa ở chung, bọn nó cứ chọc tao hoài, ngày nào tao cũng khóc hết á !

Thấy tội nghiệp con nhỏ, Nô hỏi:

_ Sao mày không quỳnh tụi nó ?

_ Tao đâu biết quỳnh lộn.

_ Ủ, tao quên mất ! Con gái như mày làm sao quánh hơn tụi nó được ! Như tao, đầu tiên ở đây, mấy thằng bán báo cứ ăn hiếp hoài. Sau tức quá tao quỳnh lại, bây giờ đứa nào cũng ngán hết; tụi nó kêu tao là “ đế ốc tiêu ”.

_ Sao tụi nó kêu mày là “ Đế ốc tiêu ” ?

_ Đế ốc tiêu nhỏ xíu hà, mà đá chì lắm !

Nghe thằng Nô nói, Rót cười:

_ Hèn chi hồ này tao thấy tụi nó có vẻ ngán mày lắm !

Ngọn đèn ống trên đường bật sáng, khoảng trắng mênh mông phủ trọn vỉa hè. Một vài người ăn xin cạnh đó tản mát bỏ đi. Rót nói với Nô:

_ Tối rồi, sao mày chưa về ?

Gương mặt Nô thật buồn, buồn thông:

_ Tao bỏ nhà đi lâu rồi !...

Một lúc lâu Nô nói tiếp:

_ Trưa giờ, tao chưa có miếng nào trong bụng hết ! Không hiểu sao mấy

hôm rày, tao bán đắt ghê ! Mọi bữa giờ phút này, tao còn phải chạy ngược chạy xuôi mời người ta mua mà mình phát ngán ! Cầm chồng báo kè kè nặng thầu trời, chứ đâu còn ít ỏi như hôm nay. Sẵn đây mày đi ăn chung với tao cho vui. Đứng lên đi với tao đi !

Nó dẫn con Rót đi xuôi về ngã sáu. Nơi đây có cái bùng binh đúc tượng một ông nhỏ cỡi ngựa khi lửa đỏ lói. Chung quanh vỉa hè người ta bán hàng thật khuya : cơm bình dân có, cơm tàu cơm tây có và đủ thứ món giải khát.

Thằng Nô lựa một quán cơm nhỏ dẫn Rót vào. Quán vừa túi tiền với những người lao động, nên người ta ăn ở đây thật đông, nhất là mấy bác phu xe và một vài đứa nhỏ bằng hai đứa, vừa ăn vừa nói chuyện thật ồn ào. Một vài người đã ăn xong, ngồi rồi rảnh uống nước đọc báo.

Ngồi trên chiếc ghế đầu lông lẻo không quen, nên mấy lần Rót phải nhồm lên tưởng như muốn té lăn quay ra đất. Nhưng Rót vẫn thấy thích thú, vì lần đầu Rót được ngồi ăn riêng rẽ như vậy.

Hỏi chiều ăn mấy miếng bánh mì, Rót thấy hầy còn no no, ăn rất ít. Nô nhai ngồm ngoàm hỏi :

_ Trưa giờ mày ăn gì chưa mà làm yếu quá vậy?

_ Bánh mì ! Chớ bộ mày đói lắm hả ?

Nghe Rót nói, Nô cười văng cả cơm ra bàn:

_ Con trai ăn nhiều như vậy đó ! Còn con gái như mày ăn như mèo liếm, chả bằng một chút ăn ráng của tao nữa.

Sau khi ăn xong, hai đứa uống thêm một ly sinh tố, no căng cả bụng. Nô bảo Rót đứng đợi một chút, nó rảo quanh những người đang ăn uống cạnh đó, chỉ một thoáng hết veo chồng báo còn lại trong tay. Đến chỗ Rót đứng đợi, Nô bảo:

_ Mày về đâu ?

Rót không biết phải đi về đâu, nó ngần ngừ ngó thẳng Nô:

_ Tao không biết đi đâu nữa !!

Nô thấy thương con nhỏ quá ! Nó chợt nhớ đến chỗ trú ngụ hằng ngày của nó, cái quán phở của bác Hai. Nói là một cái quán cho có vẻ, nhưng thực ra nó chỉ có một cái mái che bằng những miếng tôn cũ cạnh một vách thành. Chiếc xe phở bác Hai để đây bán cho những thực khách đi chơi khuya. Mùa mưa bác thường nghỉ sớm, còn mùa nắng tương đối dễ thở hơn. Cạnh quán phở có thêm một cái chái nhỏ, nơi đây bác và mấy đứa con nheo nhóc của bác ở, còn quán phở để Nô ngủ và giữ quán dùm luôn.

Dẫn Rót đi đến chỗ trú ngụ của mình. Chiếc quán của bác Hai ngọn đèn “măn-xông” hãy còn sáng. Hai đứa bước vào, Nô nhìn ba cái bàn kê vào nhau trụi lủi. Nó hỏi :

_ Chiều giờ bán được không bác Hai ?

Người đàn ông gầy đét như con mắt trong chiếc áo nhà binh rộng thùng thình lem luốc những mỡ, được Nô gọi là bác Hai, đang thái những thớ thịt đỏ hồng, ngược lên :

_ Hôm nay bán về sớm vậy mậy ?

_ Mấy hôm nay tui hông hiểu sao bán đắt quá trời !

Bác Hai cười khì khì :

_ Tao từ chiều giờ bán chưa hết được thùng nước lèo.

Bác Hai bỗng chú ý con nhỏ đen, này giờ đứng sau lưng thẳng Nô, bác hỏi :

_ Con nhỏ nào vậy mậy ?

_ Dạ ! Nó định xin bác ở đây ! Tội nghiệp con nhỏ không nhà không cửa gì ráo đó bác.

Nô kể một mạch về nỗi khổ của Rót, bác Hai thông cảm hoàn cảnh của Rót, ông dễ dãi :

_ Tao coi tội bây như mấy đứa con tao, muốn làm gì đó thì làm.

Để cho bác Hai bán, Nô dẫn Rót ra ngồi ngoài cột đèn cạnh quán phở. Dựa

lung vào bệ xi măng, Rót nhìn ra xa. Bóng sáng của ánh đèn đường chạy hai hàng thẳng tắp. Trên cao một khoảng đen ngòm. Thấy Nô giống Mi, lo cho Rót nhiều quá, Rót cảm động. Nếu như tất cả mọi người đều như Mi, như Nô, Rót sẽ sung sướng biết bao. Không hiểu giờ phút này, Mi đang ở trong cô nhi viện làm gì ? Đã nhắm mắt ngủ chưa, hay còn nghĩ đến nó, lo sợ cho nó giờ này đang ngã sắp ngã bổ ở một khoảng đường nào rồi ! Nếu như Mi biết được nó trốn ra đây được thằng Nô giúp đỡ, có lẽ Mi sẽ an lòng và sung sướng.

Rót không hiểu rồi ngày mai nó sẽ làm gì để sống. Đã có chỗ ở rồi còn phải kiếm miếng ăn nữa chứ. Ừ hay là nó xin bác Hai cho nó rửa chén bác hoặc bung phở cho khách. Công việc này nhẹ nhàng, Rót có thể làm được. Cuối tháng tùy bác Hai thương cho bao nhiêu thời cho, miễn là Rót không đói thôi.

Nô ngồi bó gối trên vỉa hè buông vài cái ngáp vặt, nhìn Rót :

_ Như thế mày đã an thân rồi !

_ Nhưng tao không biết phải sinh sống làm sao đây nữa ?

_ Lo gì ! Như tao đây làm bậy làm bạ cũng đủ sống qua ngày.

Rót thấy mình ngu chi lạ, nó không biết làm cái gì như thằng Nô, còn bán báo số tiền lời hàng ngày đủ dư sống. Ngày mai nó sẽ đi xin người ta cho nó làm mướn, một tháng trả ít tiền chắc cũng không đến đổi gì phải đổi. Nghĩ như thế Rót nói :

_ Mai tao đi ở mướn cho người ta, ban ngày làm, tối về đây ngủ chắc được hén Nô ?

_ Nhưng không biết người ta nhận mầy không ?

_ Miễn mình làm đàn hoàng, làm bất cứ cái gì cũng được, và lại họ trả tiền bao nhiêu tùy ý, chắc họ bằng lòng.

Rớt nhìn lên bầu trời đen, đôi mắt nó ngời sáng tin tưởng :

_ Mai mầy chỉ đường tao kiếm việc nha !

_ Ủ, tao sẽ dẫn mầy tìm chỗ làm.

Nô mãi miết nhìn ra đường. Bên cạnh nó con Rớt dựa lưng vào cột đèn đôi mắt nhắm lại, nó đã ngủ quên trong những ý nghĩ không còn đen tối nữa.

Giấc ngủ mệt mỏi đến với Rớt tình cờ như những vì sao lạc lõng trên nền trời biển mất nhường cho ngày hy vọng mới.

Nô ngồi nhìn Rớt ngủ. Trong nó, những niềm vui đến rộn ràng. Nó cảm thấy mình lớn hẳn ra, hãnh diện che chở cho con Rớt. Một người anh hết mực thương em, đưa em gái yếu đuối nhiều buồn khổ. Trên đôi mắt khép, hàng Mi cong, Rớt no say trong giấc ngủ, chiếc miệng nhỏ xinh của Rớt như đang mỉm cười, chỉ có giấc ngủ mới đem đến cho nó niềm vui mà thôi !

Nô nhìn lên trời đen kịt ; nó thấy cuối trời có hai ngôi sao đang đứng thật lặng lẽ như khoảng đời hai đứa...

Bên vỉa hè

Chương 5

Thằng Nô dẫn Rớt đi xin việc làm. Bất cứ nhà nào nó cũng vào xin đại.

Nhưng không ai có công việc gì để cho Rót làm. Buổi chiều, thằng Nô ngồi đọc báo, nó chú ý vào mục rao vặt: Người ta cần một đứa nhỏ để dọn dẹp nhà cửa. Nô mừng quýnh chạy về nhà bác Hai nói cho con Rót hay.

Buổi sáng nó dẫn con Rót đến ngôi nhà đó thật sớm, sợ có ai đọc được rồi đến xin thì con Rót lúá luôn.

Ngôi biệt thự sang trọng, có vòng rào bên ngoài kín cửa. Bên trong chung quanh được trồng cỏ xanh mượt đều như thảm nhung. Những viên sỏi trắng lót lổ đi mát trần trụi trông thật dễ thương. Rót khoái những viên sỏi đó, cầm trên tay gõ vào nhau lách tách nghe vui tai.

Nô thấy cửa trong nhà mở, một người đàn bà đi ra, tay xách cái giỏ trông trơn, có lẽ chị bếp ở cho nhà này. Chị đàn bà ra mở cổng rào. Nô bước tới :

_ Thưa chị, ở đây cần người làm ?

_ Chớ bộ hai em xin làm hả ?

_ Dạ phải !

_ Ông chủ chỉ cần một em nhỏ thôi.

Nô đâu cần làm, nó chỉ đưa con Rót đến đây xin làm. Con nhỏ gì nhát như cáy, đi đâu cũng chẳng dám hở miệng. Cứ ngậm kín như vậy thì làm sao mà xin cho được. Nô chỉ con Rót :

_ Tui xin cho con nhỏ này.

Chị bếp nhìn Rót một chút nói :

_ Giờ này ông chủ chưa dậy, đợi một chút anh làm vườn ra mở cửa rồi hỏi xem sao.

Nói xong chị bếp bước đi. Nô yên chí thế nào con Rót cũng xin làm được. Công việc quét dọn thật dễ ợt chớ có gì mà làm hổng được. Nếu Rót xin làm được, chiều chiều trước khi đi bán báo, Nô sẽ ghé ngang đây đót con Rót về, hai đứa đi ăn cơm thật ngon với hột vịt kho thịt mỡ béo ngậy. Nghĩ đến, Nô thấy vui vui.

Đợi mãi đến lúc nắng lên, hai đứa mới vào được trong biệt thự gặp ông chủ. Ông Hoàng-Long nhìn hai đứa nó, ông không nói gì, nhưng gương mặt của ông làm Rót thấy ngán ngán làm sao. Mái tóc bạc lấm tấm và chiếc kính gọng vàng trên sống mũi càng tăng thêm cái oai nơi ông.

Vừa thấy ông ta, Nô đã nói việc con Rót xin làm. Nô khôn lanh, nó tạo trên khuôn mặt thật buồn. Phịa ra một vài chuyện thật cảm động về hai anh em nó. Không còn một người thân thích, Nô phải bán báo nuôi em, nhưng hai đứa sống không đủ. Bây giờ ông chủ nhận Rót vào làm mỗi tháng bao nhiêu tùy ý lòng tốt của ông chủ.

Không hiểu ông chủ có phải cảm động vì những lời nói của Nô không mà ông bằng lòng ngay. Nhìn Rót đứng nín khe, nhìn xuống nền gạch bông, giọng ông thật ôn tồn :

_ Chút nữa chị bếp về, chị ấy sẽ chỉ cho cháu việc làm. Và khi nào cô Hai, cô Ba có sai biểu gì thì rángg giúp chút đỉnh, còn bằng không cháu cứ việc chơi.

Rót lí nhí trong miệng “ạ”, nó nghĩ thầm trong bụng : Ông chủ coi có vẻ nghiêm khắc vậy chứ không khó một tí nào hết.

Gọi Rót cảm ơn Ông chủ, Nô cùng bước ra ngoài, nó vui sướng nói :

_ Thôi mày ở đây làm nghe Rót ! Tao về.

Nô bước đi, Rót đứng lên thềm nhà nhìn theo chiếc bóng nhỏ của nó lấm lũi sau cửa sắt. Rót thấy buồn ! Nó bước vô bên trong đợi chị bếp về.

Công việc của Rót không lấy gì làm nặng nhọc. Buổi sáng Rót đến thật sớm dọn dẹp phòng khách của ông chủ và phòng học của hai đứa con cùng ông

ta. Xong xuôi lấy cây chổi lau nhà, nhúng nước lau đi lau lại sạch sẽ. Còn mấy phòng khác miễn quét sạch thì thôi, khi nào dơ quá mới lau. Đôi khi cả tuần mới làm một lần.

Xong xuôi nó chơi quanh quần đùi đó đợi mấy người nhà sai vặt. Công việc này thật mệt nhọc, nhất là chị bếp cứ réo đến Rót hoài. Có vài việc Rót biết không phải là việc của nó như rửa chén hoặc ngồi canh dùm những món ăn khỏi khô để chị bếp đứng nói chuyện với chú làm vườn, kiêm luôn cả bác tài xế.

Rót không lấy thể làm bực dọc, vẫn sẵn sàng làm những việc gì nếu chị bếp cần đến. Hai cô con gái của ông chủ, cô lớn tên Oanh, cô em tên Thúy. Đi học có xe nhà đưa rước. Những người làm ở đây thấy mặt là gọi cô Hai, cô Ba răm rắp.

Oanh giống ba, hiền ít nói. Đi học về là cứ quanh quần trong nhà đọc sách hoặc đánh đàn. Những công việc chung quanh Oanh tự làm lấy, ít khi sai biểu đến Rót, trừ những trường hợp mua gì bên ngoài, cô mới nhờ vả đến Rót. Mỗi khi làm xong tiếng cô thật nhỏ nhẹ, như cái dáng người mảnh khảnh :

_ Cảm ơn em nha.

Cô thứ ba không giống chị một chút xíu nào hết. Ông óng sai biểu Rót tối ngày. Mỗi lần nghe gọi là Rót quỳnh quáng lên, chạy cho kịp theo tiếng gọi vừa dứt. Sai biểu điều gì phải làm cho lẹ cái công việc của cô ta giao phó.

Rót thường nghe cô ta lầm bầm:

_ Không biết ba ông muốn làm gì cái con mồi da đen đó nữa ? Mai một nói ba đăng báo kiếm con nhỏ khác cho rồi !

Thường như vậy Rót tránh xa, nó không dám lảng vảng trước mắt Thúy, mặc dù cô ta không lớn hơn nó là bao. Rót cứ nơm nớp lo sợ rủi nó làm cho Thúy tức bực, ông chủ biết được đuổi nó không cho làm nữa, khi đó làm sao

Rót tránhgh khỏi đói.

Buổi trưa Rót ở lại ăn cơm chủ và được chị bếp trải cho chiếc chiếu nhỏ trong phòng ăn để nghỉ trưa. Nhưng Rót không bao giờ ngủ trưa, nó đã quen từ hồi còn trong cô nhi viện. Những trưa như vậy, trong khi trong nhà mọi người nghỉ ngơi, Rót không biết làm gì, nó ra ngồi dưới bóng mát của những tàn cây vú sữa, lượm những viên sỏi tròn muốt lạnh trên đường đi, xếp lại thành những hình trong trí Rót tưởng tượng. Rót thấy mình sung sướng vô hạn ! Không ngờ ra khỏi cô nhi viện số mệnh rong ruổi nó vào được chỗ này, hết sợ đói khát.

Hồi nó chưa đi, con nhỏ Mi lo sợ ra ngoài rồi làm gì được với cái số tuổi nhỏ nhoi của tụi nó. Bây giờ ở cô nhi viện làm sao con nhỏ Mi biết được ! Nghĩ đến bà giám thị già có những hình phạt hấp dẫn, Rót thương nhỏ Mi, ngọn roi nào của bà giám thị sẽ quất xuống thân hình nhỏ nhoi của nó để thay thế cho Rót.

Dựa lưng vào cây vú sữa, nhìn lên trời mây trong, Rót cười một mình. Nếu như nó được một phép màu nào đó trong những chuyện thần thoại mà mấy cô giáo thường kể cho bọn nó nghe những giờ rỗi rảnh, Rót sẽ hô một tiếng cho con Mi được gần bên nó. Hai đứa chia chung những viên sỏi nhỏ, chơi búng ăn sỏi như kiểu búng hột điệp hoặc hột me. Ngày trước, Rót thường đi lượm những trái điệp già quanh cô nhi viện đập ra lấy hột cứng đen để dành chơi búng, nhưng chả một con nhỏ nào thèm chơi với Rót. Chơi với con Mi hoài, hai đứa ăn lẫn nhau không thích thú bằng ăn của mấy con nhỏ khác.

Tiếng kèn xe ông chủ bóp tin tin ngoài cửa, thường làm cắt đoạn những niềm vui một mình của Rót. Chị bếp sau nhà hồi hã chạy ra mở cổng, chiếc xe tiến vào rào trên sân sỏi.

Chiếc xe vào xong xuôi, chị bếp gài cửa cổng lại cẩn thận trở vào. Đi ngang Rót, chị dừng lại thấy nó đang chơi với mấy viên sỏi.

_ Trưa này không ngủ cho khỏe, ngồi không làm gì vậy Rót ?

Rót ngẩn lên cười :

_ Tui hông quen ngủ trưa.

_ Đây ngu thiệt mà ! Trưa người ta muốn nghỉ thấy bà hông được, trong khi này không có việc gì làm hết mà ngồi ì ra đó chơi với ba cục sỏi. Tao mà được như này, nghỉ cho khỏe cái thân.

Thấy Rót buổi trưa không ngủ, chị bếp lại nghĩ ra một việc để nhờ nó. Chị tiếp:

_ Nè Rót !

_ Gì đó chị?

_ Trưa này không ngủ tao nhờ này mở đóng cổng lại dùm mỗi khi ông chủ về được hôn ? Cuối tháng tao cho này chút đỉnh tiêu vặt.

Chị bếp nói ngọt và mát như Rót đang ngồi dưới tàn cây vú sữa. Cái gì cũng nhờ Rót. Câu cuối cùng của chị bao giờ cũng một điều hẹn gặt con nít. Biết là chị bếp hứa hão, nhưng Rót vẫn gật đầu nói:

_Ừ, chị để tui làm cho. Buổi trưa chị cứ ngủ đến giờ làm, khỏi phải đợi ông chủ về mở cổng.

Rót dư biết chị bếp buổi trưa không ngủ. Chị nằm đọc mấy quyển tiểu thuyết mỏng mỏng, bìa vẽ toàn là những cô gái đẹp, hay được bày bán cả đồng ngoài đường mà Rót vẫn thương gặp.

Rót lại thêm một công việc nhỏ nhất nữa, là buổi trưa đợi ông chủ về ra mở cổng, vì chị bếp ham đọc tiểu thuyết. Nếu như chị bếp ham đủ thứ như ca vọng cổ, hát tân nhạc...chắc công việc đến với Rót phủ đầu làm không xuể. Chị bếp bỏ đi, Rót mỉm cười một mình. Nó làm đây chưa đầy một tháng, mà chuyện gì thấy làm được là nhờ đến ngay. Nếu như Rót không nhận lời, chắc chị bếp không ưa, thế nào cũng kiếm cách xiên xỏ với nó. Biết Rót làm đây có yên được không? Thôi việc gì chị ấy nhờ thì làm đại vậy hông mất mát đi

đâu.

Oanh từ trong nhà bước ra đứng trên bậc thềm nhìn phía Rót vầy vầy.

Nghe gọi, Rót vội vàng đứng lên đi tới. Thấy Oanh trong bộ đồ mặc màu xanh thật mềm, mái tóc không thả dài gọn sóng như mỗi khi đi học, mà cột lại thành hai cái nơ cùng màu áo. Gương mặt đẹp với cái cười thật hiền để lộ hàm răng trắng đều.

_ Buổi trưa sao em không về nhà ngủ, ngồi chi ngoài đó buồn vậy ?

Rót e dè :

_ Thưa cô, em ngồi chơi với những hột sỏi nhỏ.

Oanh thấy con nhỏ ngây ngô thật dễ thương, ít khi Oanh nghe Rót nói, hôm nay thấy con nhỏ ngộ nghĩnh vui vui. Oanh nắm lấy tay Rót :

_ Ngồi xuống đây chơi với chị.

Tiếng Oanh thật ngọt, thật dịu dàng như buổi trưa đang khát nước mà uống được một ly đá lạnh mát rượi. Rót ngồi xuống thềm nhà, Oanh cũng ngồi kế bên nó.

Cô Oanh, con ông chủ không kinh tởm nó như bao nhiêu người khác sao ?

Người ta thấy nó đã muốn quay mặt đi đừng nói chi đến gần. Rót ngồi im nhận niềm vui sướng đó. Nó nghĩ lan man về một người mẹ. Những lần ngủ nó cầu nguyện được thấy mẹ trong giấc mơ. Hình ảnh của bà chắc đẹp và hiền như cô Oanh, tiếng nói làm cho người nghe mát lòng.

Nghĩ như thế, Rót nhìn cô Oanh trân trân. Cô Oanh không hiểu gì phì cười:

_ Sao em nhìn chị dữ vậy ?

Rót thấy không còn e dè như lúc đầu nữa, nó nói thật tự nhiên :

_ Em thương giọng nói của chị. Từ khi có trí khôn đến giờ, có lẽ em mới nghe được lần đầu.

Con bé chắc hẳn bị nhiều người hắt hủi lắm. Oanh nghĩ như thế nên muốn hiểu về Rót, Oanh hỏi :

_Hiện giờ em ở với ai ?

Rót buồn buồn, được dịp để mà kể hết những gì ảm ức tủi thân. Nó không quên kể về bà giám thị, về những người thương nó như con Mi, thằng Nô.

Mặc dù câu chuyện Rót kể không đầu không đuôi, nhưng cũng đủ làm cho Oanh buồn và muốn khóc dùm cho Rót. Từ lâu Oanh vẫn tưởng một mình hai chị em Oanh là nhận chịu sự vô phước mất tình thương của mẹ thôi.

Oanh có sự suy nghĩ một người lớn, biết cái chết là đã chấm dứt đời người; thương nhớ cho mấy cũng không đem lại đời sống cho kẻ đã nằm yên trong bốn mặt gỗ phẳng lì, nên Oanh cứ âm thầm mang lấy nỗi buồn đó canh cánh bên mình. Bây giờ thấy Rót hầy còn nhỏ mà khổ quá, Oanh nhận thấy mình còn được diễm phúc hơn nhiều ! Còn người cha nghiêm khắc, nhưng rất mực thương con. Ông chịu sống quạnh quẽ để nuôi hai đứa con gái khôn lớn, còn sự đầy đủ của vật chất xung quanh, bước ra đường, có xe đưa đón. Tóm lại, Oanh vô phước mất mẹ, nhưng Oanh không thiếu một điều gì hết. Rót không có được một tí gì hết. Khoảng đời của nó toàn những đắng cay !

Oanh buồn bã nói :

_ Chị cũng mất mẹ như em vậy, nhưng còn sướng hơn em nhiều !

Rót thủng thẳng :

_ Hèn chi từ hồi em làm đây giờ hồng thấy bà chủ.

Nhìn Oanh đẹp hiền, Rót nghĩ chắc bà chủ cũng giống Oanh nếu như bà còn sống, chị em Oanh còn sướng hơn nữa. Người ta sanh ra đều có số. Số phận Rót một đứa con lai bị quăng ra đường lộ, nhờ lòng bác ái của người đời

nuôi sống. Lòng bác ái của người đời không bằng con kiến hôi nên Rớt mãi lặn đận, vất va vất vưởng.

Thằng Nô cũng vất vưởng như nó, chúng chỉ nương tựa vào nhau bằng những nỗi buồn, bằng những giọt nước mắt. Thằng Nô còn hy vọng một ngày nào đó gặp lại má nó. Nó còn hình ảnh thương yêu, sớm muộn gì nó cũng gặp. Người ta bảo má nó đi lấy Mỹ không còn nghĩ đến nó nữa. Rớt không tin điều này. Người mẹ nào không thương con. Người ta xấu mồm xấu miệng nên nói vậy.

Rớt không bao giờ gặp lại mẹ nó trong trí nhớ nhỏ nhoi, cũng không một hình ảnh nào hết, dù là những hình ảnh nhỏ nhất qua những giấc mơ thèm khát. Mẹ ơi ! Tiếng gọi đi vào những khoảng trống không tiếng gọi, không một ai thèm nghe, thèm biết đến.

Một lần theo Nô bán báo trên con đường Tự do. Con đường này người ta vui chơi đông. Hai bên đường là những dãy nhà sang trọng, gần đầy những ống đèn màu nhấp nháy trông đẹp mắt.

Trên con đường này, người ngoại quốc đi đông, họ cặp với những người đàn bà son phấn vào những quán rượu sang trọng, những nhà hàng lộng lẫy. Rớt để ý thấy thằng Nô cứ nhìn đắm đắm vào những người đàn bà đó. Có lẽ trong cái nhìn thật nhiều hy vọng bắt gặp má nó, Rớt hỏi :

_ Nô à ! Chứ bộ mày tìm xem có má mày không hả !

_ Người ta nói má tao lấy Mỹ, mà chỗ này người ta thường lui tới đông, nhìn là nhìn vậy, chứ tao không tin má tao như những điều người ta nói.

Giọng nó buồn xuống đến muốn khóc :

_ Nhưng nhớ quá ! May ra có gặp bả chẳng ?

Thằng Nô nhớ má nó như vậy đó. Cứ gọi mẹ ơi, mà không biết gọi cho ai nghe. Rớt quay mặt chỗ khác, không dám nhìn gương mặt của Nô.

_ Thế nào ông trời cũng thương cho mày gặp lại bả.

_ Ông trời không thương những đứa như tụi mình đâu. Nếu như ông thương thì ba tao đâu có chết, má tao đâu có bỏ đi luôn như vậy!

Nghe thằng Nô nói ông trời không thương hai đứa nó. Rớt dè dặt:

_ Bậy nè ! Rồi một ngày nào đó ông cũng ngó xuống tụi mình chứ!

Từ hôm đó, Nô thường bán báo về trễ, có lẽ nó tìm trong đám những người đàn bà cặp tay với mấy ông Mỹ xem có má nó không.

Tiếng Oang nhỏ nhẹ bên Rớt:

_ Em đang nghĩ gì vậy ?

Rớt mỉm cười:

_ Nhớ đến thằng Nô, thằng này giúp đỡ em thật nhiều những ngày ra khỏi cô nhi viện. Nó thường tìm má nó hoài, nhưng không gặp.

Rớt đang nói, bỗng ngưng lại. Nó nghe tiếng gọi của Thuý từ trong nhà vọng ra:

_ Rớt ơi!

Rớt đứng lên chưa kịp bước đi, đã nghe tiếng Thuý càu nhàu:

_ Làm ăn gì bỏ đi chơi không hè.

Quỳnh quáng Rớt chạy thật lẹ đến. Thuý vừa ngủ trưa dậy, muốn uống chút nước lọc cho mát. Kêu hai tiếng mới thấy Rớt vào, Thuý bực mình ký lên đầu Rớt một cái đau điếng.

_ Điếc hả mậy ?

_ Dạ em nghe nhưng mắc nói chuyện với cô hai.

Thuý nghiêng răng hét:

_ Lấy chai nước lọc đem lên đây.

Oanh ngoài nhà bước vào, thấy Thuý bực bội, mặt con nhỏ như cái bánh bao trông đến tức cười. Oanh hỏi:

_ Làm gì mà em la dữ vậy?

_ Sai nó đi lấy chai nước lọc cứ cù càn cù cửa hoài. Nghĩ tức hôn.

Giọng Oanh chậm rãi:

_ Chuyện gì em cũng làm òm lên hết. Sai biểu gì cũng phải từ từ người ta mới làm được chứ. Mình phải biết tử tế người ta mới bằng lòng làm giúp cho mình. Cái kiêu của em chỉ làm người ta ghét thôi chứ chả ăn thua gì.

Thúy dậm chân bực tức:

_ Với những con mọi đen phải như vậy mới được.

Thấy em khinh người quá, Oanh làm nghiêm dần mạnh từng tiếng:

_ Em không được tỏ ra khinh người vậy!

_ Rồi chị làm gì?

_ Em học thói mất dạy đó ở đâu vậy?

Vừa nói, Oanh vừa tát một cái thật mạnh vào mặt Thúy. Thúy không ngờ hưởng nguyên một bạt tai rát bỏng trên má, tức lắm không làm gì được, chỉ ngồi khóc rầm rức.

Thấy Thúy hỗn, tức dần không được, Oanh mới tát em một cái thật mạnh.

Bây giờ Thúy ngồi khóc lải nhải như thế, Oanh chịu cũng không nổi, muốn khóc theo.

Bước đến chỗ Thúy ngồi, Oanh nhỏ nhẹ :

_ Chị hơi nóng, thôi em cho chị xin lỗi nhé!

Thúy không khóc nữa, nhưng vẫn còn giận Oanh, làm nũng không nói một câu gì quay mặt đi chỗ khác, Oanh cười cười làm vui:

_ Lớn rồi chớ bộ còn bé tí sao mà mỗi chút làm mặt giận y như là không đòi được kẹo. Xấu hổ quá cô bé ạ!

Rót từ nhà dưới đi lên cầm chai nước lạnh cống trong tay. Nó lo sợ hai chị em chi vì mình mà gây nhau. Cô Thúy chắc hẳn sẽ ghét nó ghê lắm.

Lẳng lẳng Rót để chai nước trên bàn định bước đi. Thúy sau lưng nó réo:

_ Ê con nhỏ kia!

Quay lại thấy khuôn mặt Thúy nghiêm trang có vẻ trịnh trọng. Hai giọt nước

mắt còn đọng lóng lánh trên khuôn mặt xinh đẹp.

_ Từ rày sắp đi, mày đừng có léo hánh ở đây nữa nghe không, có làm trong nhà này, hễ thấy mặt tao phải tránh chỗ khác. Nếu cứ lảng vảng trước mặt tao, tao thấy gai mắt đuổi đi không cho làm nữa!

Nghe Thuý nói không cho làm nữa, Rót sợ sệt ! Nó sẽ làm gì ăn khi không còn được làm ở chỗ này nữa. Nếu như làm chỗ khác, chắc gì được sung sướng như vậy. Ở đây tuy rằng Thuý ghét nó vì cái dáng xấu xí; nhưng bù đắp lại trong nhà hầu hết ai cũng thương, không rầy mắng dù một tiếng nhẹ. Rót không dấu nỗi vẻ sợ sệt trên khuôn mặt :

_ Dạ! Em nghe rồi !

Oanh nhìn Thuý nói chuyện vớt Rót như vậy. Oanh bất bình :

_ Sao em lại nói chuyện kỳ cục như vậy ?

Thuý tru tréo :

_ Chị hờ miêng ra là bệnh người dung thiên hạ, còn trong nhà thời chị cứ rầy em hoài.

Oanh nói như có vẻ phân trần :

_ Chỉ mỗi có hai chị em thôi ! Nếu như chị không bệnh em thì bệnh ai nữa. Nhưng ở đây, em chỉ toàn làm bậy không hà. Không có ai thấy mình làm quấy bao giờ ! Chị thương em, chị mới nói những điều phải quấy cho em tránh.

Hai chị em mãi tranh nhau, Rót thấy mình đứng đây chỉ làm cho Thuý giận thêm mà thôi. Nó lảng lạng bước ra ngoài không gây một tiếng động nhỏ.

Bên vỉa hè

Chương 6

Đã gần bốn giờ chiều. Bác Hai thấy Nô hầy còn mê ngủ trên cái thùng cây kê ở một góc quán phở. Thằng này hôm nay chắc nó không đi lấy báo bán sao cả. Đang treo mấy miếng thịt bò to lên cái móc sắt trước xe phở. Bác gọi giật giọng :

_ Nô à ! Ngủ gì như chết vậy mậy ?

Thằng Nô đang ngủ ngon, chỉ trở mình một chút, co rút người lại bắt đầu ngủ tiếp. Móc xong mấy miếng thịt, bác Hai đi lại gần chỗ nó, đưa chân đá nhẹ vào mông của nó :

_ Tính hông đi bán sao mà ngủ hà rầm vậy mậy ?

Ngồi dậy, nhưng Nô chưa tỉnh hẳn :

_ Mấy giờ rồi hả bác ?

_ Gần tối rồi, hông lo đi bán, ở đó mà hỏi ngày giờ. Bốn giờ hơn rồi đó !

Bác Hai thấy túi tiền mà Nô gởi :

_ Đếm lại coi đủ hôn mậy ?

Nô cười hề hề, lắc nhẹ túi tiền. Những đồng các chạm nhau nghe leng keng vui tai.

_ Hôm nay tui lấy báo nhiều để bán. Nhưng tui chỉ vồn vẹn có mấy trăm, hông đủ. Bác cho mượn thêm chút ít. Tối về tui trả lại. Thế nào hôm nay tui

cũng bán đắt lắm!

Đưa tiền cho Nô, bác Hai cười :

_ Làm gì mà đoán trước hay vậy, rùi mưa một cú lố vốn thấy mưa nôi !

_ Thôi tui đi nhe bác.

Chưa dứt câu nói, Nô đã ra đến đường. Còn dư nhiều giờ để đến lấy báo. Nô đi chậm rãi như người nhàn hạ. Vừa đi, Nô vừa lẩm nhẩm tính tới số tiền tối nay, sơ sơ cũng được vài trăm bạc.

Với số tiền đó, nó sẽ dẫn con Rốt đi ăn một chầu mì thần, uống sâm bổ lượng, chè đậu xanh. Cho con Rốt thỏa thuê những gì mà nó thích.

Nó sẽ trích ra một số tiền mua cho Rốt một chiếc áo bông màu tím nhạt.

Những bông tím nhỏ nhắn lút chít trông sao dễ thương lạ.

Một lần nó dẫn con Rốt đi ngang một chỗ bán quần áo con nít ở chợ cũ. Rốt mãi mê đứng nhìn. Thằng Nô biết Rốt khoái lắm, chỉ thấy nó nhìn với bao vẻ thèm thuồng trên mặt, Nô muốn mua cho Rốt lắm, nhưng lần đó nó chả có một cái nào trong túi.

Tối nay nó sẽ mua cho con Rốt chiếc áo bông tím đó. Được cái áo thật bất ngờ, chắc con Rốt sẽ vui không tả được ! Nghĩ đến đó, Nô cảm thấy vui như con Rốt đã có chiếc áo vậy.

Thấy hãy còn sớm chưa đến giờ lấy báo bán, Nô đi thẳng đến ngôi biệt thự chỗ con Rốt làm. Đợi con nhỏ ra về đi ăn luôn một thể, vừa ngon miệng lại đỡ bớt tiền.

Không bao giờ Nô dám đến gần ngôi biệt thự. Nó cảm thấy khó chịu khi phải đứng lấp ló bên ngoài như thằng ăn trộm. Dừng lại một khoảng xa dưới những tàn cây cao su. Mặc dù trời đã chiều, nhưng những ánh nắng vàng cháy vẫn còn trên những ngọn lá xậm xịt xuống đường như những hoa nắng. Ngôi dưới tàn cây cao su, nó thả ý nghĩ tiếp tục về số tiền lời tối hôm nay nó bán được. Con Rốt thích cái áo bông tím, nó sẽ có cho con nhỏ này. Con nhỏ

này cũng khoái đi xem ciné nữa. Những lần hai đứa nó đi ngang một rạp ciné chiếu toàn phim Ấn độ, con Rót nhìn một tấm hình vẽ lớn bên ngoài hỏi nó :

_ Công chúa đây phải hôn Nô ? Nàng công chúa lưu lạc sống cùng dân dã vì bọn loạn thần giết vua. Nàng chịu cực khổ sống rày đây mai đó, đợi một ngày kia, một hoàng tử lân bang đem quân đến giúp đưa nàng về kinh đô sống lại một đời sung sướng!

Nô thấy cô nào được vẽ hình thật đẹp bên ngoài là Rót bảo công chúa, nó không biết nhưng cũng ừ đại để con Rót khỏi hỏi tùm lum, nó không biết đâu mà trả lời.

Con Rót hiền và dễ thương. Nô tưởng tượng con nhỏ như một nàng công chúa bị đày xuống trần gian đội lớp đen đúa, tóc quăn quít, nhưng tâm hồn nó đẹp. Chỉ một mình Nô là biết tâm hồn con nhỏ là đẹp thôi, còn hầu hết không ai biết, nên cư xử tệ với nó.

Một ngày chúa nhật nào đó, nó sẽ dẫn con Rót đi xem ciné để cho con Rót được thấy nàng công chúa bị đày mà con nhỏ thường thắc mắc hỏi nó.

Từ xa Nô thấy con Rót đi ra. Bao nhiêu mệt mỏi này giờ ngồi đợi đều tan biến đâu hết. Mọi hôm ra về, gương mặt con nhỏ vui lắm. Hôm nay không như thế, gương mặt buồn buồn, như có chuyện gì xảy ra cho nó.

Rót vừa đến, Nô vồn vã :

_ Hôm nay chắc mày phải làm nhiều chuyện lắm hả ?

_ Cũng như thường ngày thôi !

Câu nói của Rót yếu xìu. Thằng Nô nghĩ chắc con nhỏ bị mấy người làm ở trong đó không ưa nên mắng mỏ gì đó. Nghĩ như thế, nó hỏi :

_ Chứ bộ người ta chọc phá mày hả ?

Rót nghĩ đến cô Oanh và Thuý gây lộn với nhau vì nó. Rót lo sợ sẽ không làm đây được lâu, dù trong nhà hầu như ai cũng tốt với nó. Ông Hoàng-

Long, cô Oanh, chỉ trừ mỗi mình Thuý.

Rót kể cho Nô nghe câu chuyện khi trưa, nó nói :

_ Tao sợ không làm đây được lâu !

Nô đá một hòn đá trên đường. Nó bỗng thấy ghét những người có tiền. Ý có tiền muốn sai ai thì sai, muốn mắng mỏ ai thì mắng mỏ. Nhưng những đứa như nó, như con Rót chỉ biết cắn răng mà chịu, chớ nào dám nói một điều gì. Kể cho nhau nghe để bớt buồn mà những người khác không bao giờ thêm biết đến.

Nô nói giọng bức tức:

_ Nếu không làm đây được, tao sẽ kiếm cho mày một làm khác ! Muốn làm thời làm, muốn nghỉ thời nghỉ, chả ai dám rầy la mắng mỏ một cái gì hết. Nhưng cuối tháng lãnh tiền, mày phải dành dụm một chút đừng lo ăn uống, tao bán báo cũng vừa đủ cho hai đứa sống.

_ Việc gì vậy ?

_ Bán vé số.

Nghe thằng Nô nói , Rót tưởng tượng bán vé số cũng như thằng Nô bán báo vậy. Khi nào dư giả, nó không thêm đi làm, ở nhà chơi. Hôm nào muốn kiếm thêm, thì bán sáng, bán tối. Nghĩ cũng sướng, không một ai rầy la nó hết. Và số tiền kiếm được cũng do làm biếng hoặc làm siêng mà thôi. Rót sẽ bán thật nhiều, để kiếm tiền chắc cuộc sống nó cũng đỡ khổ.

_ Ủ, tháng sau mày chỉ tao làm cái nghề mày nói nha Nô.

Buổi chiều hôm nay, hai đứa ăn cơm ngon hơn bao giờ hết ! Cũng một đĩa cá, một tô canh chứ không hơn gì mọi bữa, nhưng trong món ăn trộn lẫn những niềm vui mà Nô vừa cho con Rót.

Trong niềm vui đó, nó muốn nói cho Rót biết nó sẽ mua cho con nhỏ một chiếc áo bông tím, và một ngày chúa nhật nào đó, nó sẽ dẫn con Rót đi xem xi-nê. Nhưng Nô cố dằn lại, vì nói ra trước không đem đến cho con Rót nỗi

vui sướng bất ngờ.

Ngồi một chút, con Rớt đứng lên:

_ Thôi mày đi bán, tao về.

Thằng Nô nhìn con Rớt, cười nói mí một chút:

_ Tối nay mày đợi tao, có chuyện vui lắm, thật bất ngờ !

_ Chuyện gì vậy ?

_ Bây giờ chưa thể nói được.

Rớt làm bộ mặt giận:

_ Hồng nói thì thôi ! Tối nói cũng hồng ai thèm nghe đâu.

Mặc cho Rớt hỏi gì thì hỏi, Nô tỉnh bơ bỏ đi. Cho con nhỏ thắc mắc, giận dỗi. Tối nay hiểu chuyện, con nhỏ mới mừng.

Như mọi hôm, Nô lấy báo thả bộ vừa đi, vừa rao. Nó lạnh lẽo hơn mấy đứa khác, nên bán rất lẻ. Có nhiều ông khách thấy nó vui vẻ khôn lanh nên cho luôn tiền thối. Nô đi từ bùng binh Saigon, qua đường Lê Lợi xuống Tự Do. Những chỗ này, ban đêm người ta đi chơi đông, vào những chỗ ăn uống sang trọng, hoặc những quán lộ thiên bán được nhất.

Từ hồi lấy báo đến giờ, Nô đã bán được khá nhiều. Cái túi đựng tiền nhét lưng quần nó dày cộm. Dừng lại một sạp thuốc đầu đường Tự Do, Nô móc tiền mua mấy điều thuốc. Chị bán thuốc quen, nhìn nó cười:

_ Hôm nay bán khá hơn mấy ?

_ Cũng như mọi hôm, nhưng có điều bán lẻ hơn. Vì dạo này hồng hiểu sao người ta đọc báo quá cỡ.

Chị bán thuốc thấy ra cho nó vài điều thuốc Salem, lấy tiền các Nô để rỗng rỗng trên mặt kiếng:

_ Dạo này lộn xộn, người ta hay mua báo để đọc, như vậy mà mày được dịp để bán còn kêu than gì nữa ?

_ Sức mày mà tui kêu than chị ! Ngày nào thấy được trên trăm tờ là tui vui

mừng rồi ! Ngày nào mưa thiệt rầu thúí ruột.

Chị bán thuốc nghe nói cười:

_ Tao thấy tụi nó đâu thèm bán báo, cứ cà ra cà rê con đường này vẫn sống phây phây, mà còn xài sang nữa.

Nô không hiểu chị ta nói gì, Nô gấn một miếng thuốc lên môi xin lửa đốt, hít vào một hơi dài, Nô khoan khoái thở ra:

_ Tụi nó làm gì vậy chị ?

_ Tao thấy mấy tụi nó chạy theo mấy ông Mỹ dẫn mồi chỉ đường sao đó. Coi bộ vậy mà làm ăn khá lắm mày ạ !

_ Mình hông biết nói một chút tiếng của mấy ông, thì sao nói mấy ông nghe được, lạng quạng mấy ông tưởng mình nói tầm bậy, mấy ông quánh cho có nước ăn cháo trắng hột vệt muối.

_ Nói vậy chứ mấy tụi nhỏ ở đây lúc trước biết cóc khô gì mậy, nghe người ta nói riết cũng quen đi.

Chị bán thuốc vừa nói, vừa chỉ cho Nô thấy mấy cô gái đang đứng lóng ngóng trong mấy “ bar ” dài dài theo con đường này.

_ Như mấy cô này, đôi khi cũng biết bá láp vài tiếng, gặp mấy ông cũng nói lia lịa, có chết ai đâu.

Nô xóc lại chồng báo cho gọn, nó cười:

_ Thui tui đi ghen chị !

Chị bán thuốc như muốn nói thêm điều gì với Nô, nhưng chị thấy chỉ mới khơi mào cho thằng nhỏ, nên không tiện, chị vói theo:

_ Nè nhỏ !

Nô đứng lại xem chị bán thuốc nói gì. Chị bán thuốc cười cười:

_ Khi nào mày thấy bán báo khó sống, lại đây tìm tao, tao sẽ chỉ cho mày làm dễ thở hơn.

Bước đi, Nô thắc mắc không hiểu sao chị bán thuốc lại tốt với nó như thế.

Nô thường nghe nói đến mấy mụ tào kê nuôi mấy đứa nhỏ để dẫn mỗi chỉ đường sao đó, rồi chia tiền cho mấy đứa nhỏ sống.

Nô không thèm nghĩ đến điều này nữa. Nô thấy lúa thừa có một vài ông khách đi ngược chiều nó. Bán rồi rạc kiểu này chán ngấy, biết đời nào hết chồng báo để mua cho Rốt chiếc áo bông tím. Tới khuya chắc mấy gian hàng ở chợ cũ đóng cửa hết ráo còn gì.

Ở đầu con đường này có hai ba nhà hàng lớn, tới đó chắc bán mau hết. Nghĩ như thế, Nô rảo bước mau.

Trên đường, một chiếc xe hơi nhà dừng lại trước nhà hàng lớn. Bước xuống một người đàn ông và người đàn bà sang trọng. Nô định đến mời họ, nhưng nó khựng lại.

Người đàn bà sang trọng, gương mặt cười tươi bên cạnh một người ngoại quốc là má nó ! Nô lạng người đứng sững. Từ bao lâu rồi, hôm nay nó mới gặp lại người thân yêu.

Nô nghe tiếng nói của mụ chủ nhà mỗi lần nó về tìm má như lảng vảng đâu đó.

_ Má mày hông có thương mày đâu ! Nếu thương mày thì làm sao bỏ đi luôn không về tìm mày ! Cái hạng mê Mỹ nhiều tiền, thì còn nhớ gì đến con cái nữa. Mày về chỉ mắc công thôi chứ không ích gì hết. Có muốn tìm má mày thì ra những đường cái lớn mà tìm.

Những tiếng cay độc đó, Nô không bao giờ tin, nó chỉ cho người ta không ưa má nó rồi nói vậy thôi. Bây giờ trước mắt nó, má đang cười vui với một người ngoại quốc, gương mặt không còn giống ngày nào nữa ! Nó định chạy lại bên má nó, nhưng đôi chân sao dính cứng ngắt xuống đường nền đá đen như có nam châm hút chặt.

Má của nó như thế sao ? Trong khi Nô buồn vui lẫn lộn, nó chưa biết phải làm sao, không hiểu có nên chạy lại bên má không ? Nhớ nhưng từ bao lâu

nay không thể bắt nó đứng yên được. Nó phải chạy lại để đứng trong vòng tay thương yêu của mẹ, phải nhìn cho rõ khuôn mặt đó, khuôn mặt cận kề nói những tiếng thương yêu.

Ý nghĩ của Nô chưa dứt, má và người ngoại quốc đã đi khuất trong một nhà hàng cạnh đó. Nô thần thờ ngồi xuống vỉa hè, đôi mắt thả lên như ngọn đèn màu nhấp nháy trên cao, những ngọn đèn màu không làm mắt Nô vui nữa. Hình ảnh từng chiều ngồi đợi má trước cổng nhà hiện rõ trong trí Nô. Đang buồn thấy má đi làm về, Nô muốn nhảy cồm lên a vào lòng má. Nhưng Nô vẫn ngồi yên để được bàn tay mềm mại của má xoa đầu nó. Tiếng nói ngọt như trái nho chín nó cắn trên hai hàm răng, nước ngọt thanh chảy xuống đầu lưỡi mát rượi.

_ Con trai của má sao ngồi buồn vậy ? Sao không đi chơi ?

_ Má đem về cho con nhiều thứ trái cây nè !

Nô không thích những trái bôm nho mỗi lần đi làm má đem về. Nô ngóng đợi, không phải ngóng đợi những thứ đó. Nô thích gần má, cái hơi hám của người mẹ quanh quất, tiếng nói vỗ về làm vui khôn tả. Mặc dù Nô biết những thứ trái cây này đắt tiền. Những đứa trẻ trong xóm thèm thuồng mỗi khi thấy nó ăn.

Có bữa má về tối, má xoa cái bụng lép xẹp của nó:

_ Hôm nay má về trễ, con đói lắm phải không ? Thôi hai má con mình khỏi phải làm cơm nhà, đi ăn cơm tiệm một phen vui hơn.

Hai má con vui vẻ dẫn nhau đi. Nô nhớ kỹ chỗ hai người đặt chân tới. Nô nhớ má ép nó ăn từng món ngon, dù bụng nó đã no cảnh nuốt không vô nữa. Những hình ảnh mật thiết của ngày nào nay mất hết ! Má bây giờ đi với người khác ! Nô ngồi một mình trên vỉa hè buồn tênh. Má ơi !

Ngồi một lúc chán nản, Nô đứng lên, quay mắt nhìn ngôi nhà hàng sang trọng đã giam kín má nó trong đó, tách rời tình thương của má nó đã cho nó

ngày trước. Nó bước mau như có ai đang rượt đuổi theo sau lưng. Lấy chiếc nón rách nhiều lỗ trên đầu xuống má. Những hình ảnh về má làm cho Nó rơi nước mắt tự bao giờ.

Chồng báo trên tay Nó còn lại đầu khoảng vài chục tờ, Nó không buồn mời mọc khách trên đường như chập tối. Ai thấy hỏi mua thì đưa ra, còn bằng không, Nó cầm cúi đi. Nó quên chiếc áo bông tím nó sẽ mua cho Rót, quên đưa con Rót đi xem xi-nê có nàng công chúa bị đày ra khỏi cung điện.

Con đường trải dài ánh sáng trắng loá, bồn nước viền đèn màu xanh, tím chung quanh cho những giọt nước màu phun lên cao. Tiếng cười, tiếng xe nổ dồn dã. Nó không nghe không thấy gì hết. Bước chân nó bước đều như một người mất hồn.

Trở về vỉa hè có ngọn đèn vàng, cột đèn mỗi tối nó và Rót thường ra ngồi nhìn một vài chiếc xe thoáng qua, một vài đôi trai gái về khuya ghé ăn phở bác Hai.

Con Rót vẫn còn ngồi đợi nó. Bữa hôm nay nó bán về khuya, nhưng không được nhiều như mọi hôm. Thấy con Rót, Nó chợt nghĩ đến ý định ban chiều của nó trước khi đi bán. Chiếc áo bông tím vẫn còn nằm trong sạp ở chợ cũ, không biết đời nào con Rót mới được mặc vào người. Chỉ một chút ước mơ nho nhỏ cũng không được như ý muốn.

Nó buồn bã quăng chồng báo xuống cạnh chỗ Rót, ngồi xuống dựa lưng vào cột đèn. Rót nhìn chồng báo hãy còn nhiều, gương mặt của Nó hôm nay buồn lạ, nó ái ngại:

_ Hôm nay mày bán không được hử ? Vậy hồng rủ tao đi chung cho vui !

_ Bán nửa chừng tao bỏ về.

_ Sao mày không bán nữa ?

Nó quay mặt chỗ khác, nó không trả lời câu hỏi của Rót. Đầu óc nó hiện lên những hình ảnh má nó đang bước đi bên người đàn ông ngoại quốc, má nó

vui cười hơn hở ! Sao má nó đi làm lại bỏ đi biệt luôn như vậy để người hàng xóm đuổi nó ra khỏi nhà. Nó bậm môi, hai hàm răng cắn lại khít rít. Trước mặt con Rót, Nó không muốn con nhỏ thấy nó khóc. Bây giờ Nó mới hiểu được tại sao con Rót hay khóc. Buồn bực được trút đi một phần nào nhờ những giọt óng ánh từ khoé đuôi mắt rơi xuống má ! Vậy mà trước kia nó hay chê con Rót yếu xiu.

Thấy Nó không nói gì, Rót không dám hỏi tiếp nữa. Sao hôm nay Nó lại buồn dữ vậy ? Chuyện gì làm cho nó buồn ? từng ý nghĩ xoay quanh Rót, nhưng nó vẫn mù tịt.

Một lúc lâu, gương mặt buồn rười rượi, Nó hỏi:

_ Mày có nhớ má mày không hả Rót ?

_ Nhớ ! Nhưng tao không biết bà đâu hết. Ngày còn ở cô nhi viện, có nghe hai cô giáo nói về má tao, họ bảo má tao đi bán “ba” gì đó. Bây giờ trốn ra đây, tao hông biết đâu mà tìm nữa ?

_ Mày có buồn không ?

_ Buồn !

Nó quay nhìn thẳng vào Rót :

_ Nếu họ nói như vậy và nếu gặp bà, mày có chạy đến gọi không ?

_ Dù má tao có làm gì đi nữa, tao vẫn thương, vẫn kính yêu. Mấy cô giáo thường dạy: Không có tình nào bằng tình người mẹ thương con.

Mấy cô giáo nói với Rót như vậy! Nhưng má Nó đi lâu quá rồi không về!

Làm cho nó nhớ quay quắt : Những điều săn sóc, những lời thăm hỏi ngày mà má nó chưa đi làm sở Mỹ. Phải chăng bà không còn thương nó nữa? Mới nghĩ đến như thế, nước mắt Nó đã đổ ào ra không một bờ đê ngăn giữ, Nó khóc tức tưởi. Rót ngạc nhiên quá đỗi! Vì từ trước đến giờ nó chưa lần nào thấy thằng Nó khóc như vậy. Nó ngồi sát lại thằng Nó, bôn chôn :

_ Sao mày khóc hở Nó?

_ Má tao, bà không còn thương tao nữa !!

_ Mày nghĩ gì đâu không hà! Má mày đi đâu đó một thời gian thế nào bà cũng về tìm, chứ không đi luôn đâu. Như tao đây mới không một chút xiu gì để ngóng, đến nỗi gương mặt của bà tao cũng hồng biết ra sao nữa...

Tiếng con Rớt chìm lìm vương mắc ở cổ họng, không thể nói thêm được một tiếng nào nữa ! Rớt gần muốn khóc như Nô. Rớt cúi xuống đất sắp xếp chồng báo lại cho ngay ngắn, một việc làm nhỏ nhặt có thể cho nó quên, có thể cho nước mắt nó khỏi rơi. Rớt nghĩ trong đôi mắt nó như có dòng suối nhỏ, chỉ chờ có dịp là đổ xuống. Mọi bữa Rớt khóc thằng Nô bảo nó con gái yếu xiu, đừng một chút là nước mắt đổ ra, con gái chỉ có tài vật ức hiếp người ta bằng những giọt nước mắt. Hôm nay thằng Nô khóc ! Chắc nó phải có chuyện gì ức trong lòng lắm. Rớt thấy thương thằng Nô quá. Nó không biết nói câu gì để dỗ dành. Một mình nó khóc, thằng Nô còn dỗ dành. Nếu cả hai đứa đều khóc, lấy ai dỗ dành đây ?

Nô quay mặt về phía Rớt, những giọt nước mắt làm lem luốc khuôn mặt, nó thút thít:

_ Chắc không bao giờ tao gặp má tao nữa Rớt ơi !

_ Mày đừng nghĩ nhảm nữa Nô ! Mày có chết đâu mà không gặp bà nữa !

_ Má tao quên tao thật sự rồi ! Quên luôn cả ba tao nữa !...

Rớt để gọn gàng chồng báo bên Nô :

_ Một ngày nào đó, mày gặp lại má mày, mày sẽ thấy bà thương mày lắm !

Không như bây giờ mày nghĩ đâu.

Câu nói của Rớt làm cho Nô đau nhói. Nếu khi nãy con nhỏ biết má nó đang đi với một người ngoại quốc cao lớn, vui vẻ, không một chút ngó ngang gì đến nó. Gặp lại má bao nhiêu nhớ thương lâu nay làm cho nó chết khựng, chỉ đứng xa mà nhìn thôi, không dám chạy lại mừng rỡ như ngày trước để

được má nó xoa đầu hay ôm trong cánh tay mềm dịu, nghe lời nói vỗ về ngọt ngào như trái nho nó cắn đầu lưỡi.

Nô nhìn ra xa, nỗi buồn đang ở trong tâm hồn nhỏ của nó như khoảng đêm đang chạy dài trên những ngôi nhà lụp xụp sâu hút trong hẻm. Nô gặp má như một giấc mơ trên vỉa hè giá băng, bàng hoàng ngồi đây chỉ nghe gạch đá toát hơi lạnh. Má nó đã biến mất. Giọng nói của Nô buồn hơn bao giờ hết :

_ Hồi này tao gặp má tao đó Rót.

Rót lộ nét vui mừng trên khuôn mặt:

_ Bả có nói gì mày hôn ?

Tiếng thằng Nô sâu hút :

_ Tao chỉ đứng nhìn thôi !

_ Sao mày không chạy đến bên má mày ? Mày hết thương má mày rồi sao ?

_ Nhớ lắm ! Nhưng má tao đang đi với người khác, từ trên một chiếc xe hơi bóng lộn bước xuống. Má tao đẹp hơn ngày trước nhiều lắm. Quần áo vàng vòng sang trọng. Tự dưng chân tao bước đến không muốn nổi, như có ai giữ chặt xuống đất.

Rót hiểu thằng Nô muốn nói gì ! Thương nhớ bao lâu nay, khi gặp lại chỉ đứng nhìn cho nước mắt tuôn xuống. Nô như thế đó. Còn Rót ?

Má nó đang làm gì ? Má nó có sang trọng như má thằng Nô không ?

Hồi còn ở trong cô nhi viện, Rót nghe mấy cô giáo nói má nó bán bar, lấy Mỹ. Chắc hẳn là má nó phải nhiều tiền lắm ! Như thế sao nó có thể gặp má nó được. Rót buồn bã đứng lên đi vào chỗ bán phở bác Hai. Nô vẫn còn ngồi dựa lưng vào cột đèn, không buồn đứng lên khi ngoài trời những giọt mưa lâm râm bắt đầu rơi phớt lạnh.

Bên vỉa hè

Chương 7

Chiếc ghế bỏ nhà binh đất cát lem luốc kê một góc quán phở. Nô nằm trên đó mắt nhắm nghiền, trán nó những giọt mồ hôi rỉ ra lấm tấm. Lâu lâu nó ú ớ một vài tiếng gì đó trong miệng không rõ. Rớt ngồi bó gối ở đằng xa nhìn ra đường. Lâu lâu nó đưa mắt liếc chừng xem thằng Nô có khoẻ không.

Bốn hôm nay, Nô nằm lì ở nhà không đi bán, đầu cổ nó nóng ran. Tấm khăn ướt Rớt đắp trên đầu Nô, lâu lâu phải ử nước đá một lần.

Rớt hỏi bác Hai mua thuốc cho thằng Nô uống, bác Hai không biết một tí gì hết, kêu nó đi lại tiệm thuốc bắc ở đầu đường hỏi lão thầy thuốc Tàu. Rớt mua được gói thuốc bột trắng trắng đem về cho thằng Nô uống. Rớt hy vọng nhờ gói thuốc của lão chệt này, thằng Nô mau khỏi. Từ khi Nô uống đến giờ, Rớt canh chừng một bên. Mỗi lần thằng Nô trở mình là thấy vui vui. Ngày mai nó lại khỏi và rớt yên tâm đi làm, không còn hồi hộp đợi chiều về xem bệnh tình của Nô ra sao.

Hôm nay đầu tháng, Rớt nhớ mình đã làm trên một tháng rồi mà chưa có các bậc nào hết. Nghe chị bếp nói chiều nay ông chủ trả tiền công cho những người làm trong nhà. Nếu lãnh tiền xong, Rớt xin nghỉ vài ngày. Thằng Nô sẽ chỉ cho nó làm việc khác. Bán vé số mà thằng Nô nói là sung sướng không bị một ai xài xể. Rớt chịu không nổi bộ mặt đanh đá của Thuý và chị

bếp ham đọc tiểu thuyết đổ hết công việc cho nó. Nếu bán vé số được, nó sẽ nghĩ luôn không đến làm nữa, xem chị bếp đổ công việc cho ai.

Rót đứng lên lại chiếc ghế bố thẳng Nô nằm, đặt tay lên trán nó. Rót nghe bàn tay mình không còn nóng nữa. Rót quay nhìn vào thùng nước lèo.

_ Bác Hai ơi ! Lâu lâu bác ghé mắt coi thẳng Nô dùm tui nghe bác, tui đến chỗ làm coi có tiền nong gì hôn !

_ Ừ đi đâu thì đi, để nó cho tao, hồng chết đâu mà sợ. Mẹ tổ nó mạnh như trâu cui, ngã ra ít bữa dậy chạy ngay.

Nghe bác Hai nói như thế, Rót cũng không an tâm, nó cù cưa :

_ Lão Chệt ở đầu đường nói coi chừng nó cảm nặng, sang thương hàn thì mệt lắm. Phải cho nó uống thuốc đều đều.

Bác Hai cười lớn :

_ Lão chệt bán thuốc ế quá ! Gặp mầy lão tán xạo để kiếm tiền đó. Thuốc của thẳng chả toàn cơm nguội trộn với đường không hà. Uống vô thì ăn nhằm gì !

Bác ngẩng lên thẳng Nô đang nằm trên ghế bố :

_ Nó không cần thuốc cũng lành, mầy lo làm gì cho mệt xác.

Rót không nói bỏ đi đến nhà ông chủ. Những công việc thường ngày bây giờ Rót làm rất quen. Chỉ một chốc là Rót đã dọn dẹp mấy căn phòng sạch bóng. Thấy hầy còn sớm, hai cô con gái của ông chủ đi học chưa về, Rót qua phòng Thúy dọn dẹp trước để tránh những câu cáu gắt những khi thấy Rót. Xách cây chổi bước qua phòng Thúy, Rót thấy chị bếp từ bên trong bước ra vội vã như không muốn ai thấy chị bước vào đây. Trông dáng điệu chị đến tức cười, Rót dựa lưng ở cửa phòng hỏi :

_ Chưa đi chợ hả chị ?

Chị bếp lúng túng :

_ Hãy còn sớm chán, định qua đây lấy mấy bộ đồ của cô Thúy đem giặt. Mọi bữa giờ này chị bếp đã đi chợ rồi, đến gần trưa chị mới về đến nhà làm cơm nước. Mỗi lần đi chợ về, chị thường kể cho Rót nghe những món bán ngoài chợ như bún riêu, bánh canh lòng heo, cháo huyết. Kể đến một món nào, là chị hít hà khen ngon như chính trước mắt chị đang có tô cháo huyết bốc khói nghi ngút. Nội ra chợ, chị rá rê mấy chỗ đó đủ hết giờ rồi, đừng nói chi đến đi chợ. Hôm nay chắc mấy món bún riêu cháo huyết đã làm chị ngán đến tận cổ nên không đi chợ sớm.

Chị bếp đưa mắt nhìn cây chổi Rót cầm trên tay :

_ Sao hôm nay mày qua đây dọn dẹp sớm vậy ?

_ Tui sợ lỡ lát nữa cô ba về thấy mặt tui cổ không ưa. Hôm trước hai chị em cô gây lộn với nhau, cổ dặn tui mỗi lần thấy mặt thời phải tránh xa, lảng vảng trước mặt, cổ nói ông chủ đuổi tui không cho làm nữa.

_ Thôi mày làm đi, tao còn ra chợ nữa.

Rót vào phòng, trên bàn của Thúy sách vở bừa bộn, có quyển rơi xuống nền nhà, Rót để ý mọi lần Thúy đâu có bừa bãi như thế này! Sách vở cô ta để có nơi có chỗ đàng hoàng lắm. Chắc có ai phá bừa bãi hoặc lục soạn chưa kịp để lại cho ngay ngắn. Nhưng trong nhà này đâu có ai lục phá. Chỉ mỗi nó và chị bếp. Anh tài xế đã đi theo ông chủ từ sớm. Không lý chị bếp khi nãy bước vào đây phá như vậy. Trước sau gì Rót cũng phải dọn dẹp, nghi ai phá làm gì cho mắc công. Rót sắp xếp sách theo sách, vở theo vở thật ngay ngắn. Dọn dẹp nội cái phòng của Thúy xong, Rót thấy phờ cả người. Nhìn một lượt khắp phòng thấy đã vừa ý, nó bước ra cài sơ cánh cửa lại.

Buổi trưa, Thúy, Oanh đi học về. Thúy đứng nhìn căn phòng được dọn dẹp ngay ngắn. Nhìn trên bàn những quyển sách để ngay ngắn nhưng không thứ tự một chút nào hết. Như có ai đã lấy sách mình ra xem, nhưng để vào không đúng chỗ cũ. Chắc con Rót vào phòng này dọn dẹp, con nhỏ ngu dần,

nên để từm lum ra như thế.

Thúy nhớ hôm qua xin chị Oanh năm trăm để chiều nay đi chơi với lũ bạn, vội vàng Thúy nhét trong một quyển sách để ở phía trên hết, bây giờ nó đang nằm ở phía chót, Thúy mở ra tìm lại tờ giấy bạc đã biến đâu mất tiêu. Vẫn còn nghi ngờ mình để quên đâu đó, Thúy mở hết quyển sách này đến quyển sách khác, nhưng chỉ hoài công. Bực mình Thúy gay gắt gọi :

_ Rớt ơi !

Đang ngồi với chị bếp sau nhà, nghe gọi Rớt chạy lên, vừa đến cửa phòng thấy gương mặt Thúy hàm hàm, không hiểu chuyện gì sẽ xảy ra cho mình đây, Rớt áy náy :

_ Cô gọi em ?

_ Chứ gọi ai vô đây hở con mọi !

Thúy không hết bực, nói như hét:

_ Hồi sáng mày dọn dẹp phòng này phải hôn ?

_ Dạ phải !

Thúy cầm quyển sách đang cầm trên tay quăng trước mặt Rớt:

_ Tiền tao để ngăn trong quyển sách này mày có lấy hôn ?

Nghe Thúy nói, Rớt lặng người. Từ sáng đến giờ nó chỉ biết dọn dẹp mà thôi. Không lục phá hay thấy tiền bạc để chỗ nào hết. Khi không Thúy kêu nó lên bảo nó lấy tiền. Oan cho Rớt quá ! Nó thật thà :

_ Em không biết một tí gì hết á! Hồi sáng đến giờ, em thấy mấy quyển sách nằm từm lum ra đó, em chỉ biết xếp lại ngay ngắn mà thôi. Không tin cô thử xét trong người em có tiền hay không ?

Với số tiền đã mất, đối với Thúy không đáng là bao. Một châu kem, hay một châu ciné với bạn bè là bay vèo. Nhưng Thúy đã sẵn ghét Rớt. Cũng tại nó mà bữa trước chị Oanh tát tai Thúy một cái đau điếng. Sẵn ghét đâm ra ngờ vực. Và lại thấy bộ điệu con Rớt sợ hãi, Thúy tin ngay những lời ngờ vực

của mình là đúng, Thúy nói :

_ Chỉ mỗi mình mày vào đây dọn dẹp thôi, mất tiền ở đây làm sao mày có thể chối được ! Xét người mày à ? Bỏ tay thêm chứ được ích gì.

Oanh và chị bếp nghe Thúy la lối trong phòng bước qua. Thấy trong phòng sách vở văng bừa bãi, gương mặt Thúy hầm hầm, con Rớt đứng chôn chân như sắp khóc. Oanh hỏi :

_ Gì vậy Thúy ?

_ Con nhỏ đen này nè, nó lấy tiền của tui.

Rớt muốn nói cho Oanh và chị bếp hiểu là nó không biết một tí gì về tiền bạc của Thúy hết , nhưng nó không biết nói làm sao, tức muốn khóc được !

Oanh nhìn Thúy nhỏ nhẹ:

_ Chắc em để quên ở đâu đó !

_ Tui lục hết nhà rồi, chị không thấy sao mà bảo quên.

Chị bếp thấy Oanh hỏi Thúy như vậy, chị chen vào :

_ Hồi sáng giờ chỉ mình nó ở đây chứ có ai đâu.

Chị bếp nói như thế có nghĩa là chị không đặt chân vô đây. Rớt bỗng nhớ thái độ vội vàng lúng túng của chị ban sáng từ trong phòng này bước ra. Chị bếp dám lấy tiền lắm! Rớt nghĩ như thế, nhưng không dám nói ra, nó đưa mắt nhìn Oanh :

_ Em chỉ dọn dẹp rồi thôi, không thấy tiền bạc gì hết!

Oanh tin là Rớt thật tình, nhưng Oanh không thể nghi cho chị bếp được, vì không biết mất ở đâu, mà nghi cho người ta là phạm một tội lớn. Cô nhìn em an ủi:

_ Thôi, không bao nhiêu, em bỏ qua đi, để chị nói ba cho số tiền khác.

_ Em không chịu nổi con nhỏ đó ở đây nữa !

Chỉ mỗi mình chị bếp biết rõ Rớt không lấy thôi. Thấy con nhỏ đứng khóc, một thoáng hối hận đến với chị, nhưng chị không biết nói sao cho tròn trịa,

đành lạng lẽ bỏ đi.

Buổi chiều hôm đó, ông Long trả cho Rót một số tiền mà nó đã làm hơn một tháng, số tiền không bao nhiêu, nhưng đối với Rót nó lớn lắm. Vì chưa bao giờ Rót cầm được một số bạc gần hai ngàn đồng này. Rót buồn bã nghĩ rằng nó không thể còn làm đây được nữa. Trong một ngôi nhà đồ sộ như thế này, không bao giờ chịu được một bữa ăn cấp như nó.

Rót bước đi nặng trĩu, trên con đường đá sạn. Những viên sỏi tròn ép vào lòng bàn chân nó nghe đau đau. Gần đến cổng, Rót nghe tiếng gọi sau lưng:

_ Rót ơi ! Rót ơi!

Rót dừng lại. Oanh trong nhà chạy ra. Mái tóc Oanh thả dài bay bay theo gió. Bộ đồ xanh lơ mềm mại hôm nào ngồi cạnh bên Rót. Khuôn mặt đẹp, hiền như những nàng công chúa trong chuyện cổ tích. Oanh hiền dịu :

_ Em không làm đây nữa hở ?

_ Ông không bằng lòng những bữa ăn cấp như em làm ở đây.

_ Chị tin em không làm như vậy.

Rót buồn buồn :

_ Nhưng em cũng không làm ở đây được nữa !

Oanh không hiểu rồi đây Rót sẽ làm gì để sống với số tuổi nhỏ nhoi của nó. Như Oanh đã 16 tuổi rồi, bây giờ thử ra đời, va chạm dẫm chét đói lắm chứ chẳng chơi, Oanh hỏi Rót:

_ Rồi em sẽ làm gì ?

Rót nhìn hàng bông sứ trồng trước nhà, Rót tin tưởng:

_ Em còn thằng Nô, nó thương em. Nó nói sẽ chỉ em bán vé số chắc dư sống!

Oanh theo Rót một khoảng đường. Oanh thấy buồn bã lạ, nhìn Rót:

_ Nếu như không kiếm được việc gì làm, em cứ đến đây chị sẽ liệu giúp em, nhớ nhé !

Nói xong, Oanh cuộn tròn tờ giấy bạc sẵn trong tay dúi vào túi Rót. Không hiểu là Oanh cho cái gì, Rót âm ừ hứa! Rót lầm lũi bước đi trong khi Oanh vẫn còn đứng xa nhìn theo.

Rót về đến quán phở, bác Hai bắt đầu bán. Không còn thấy thằng Nô nằm trên chiếc ghế cũ kỹ nữa. Không hiểu thằng này đang bệnh lại bỏ đi đâu vậy cà? Hay nó nhờ thuốc com nguội già nhuyễn trộn đường của lão chệt mà đã hết bệnh chẳng? Sao không nghỉ cho khoẻ mà lại đi bán báo sớm đến như vậy?

Rót nhìn bác Hai đang xắt mấy miếng thịt đỏ hỏn, nó hỏi:

_ Thằng Nô đâu rồi hở bác?

Bỏ mấy miếng thịt bò tái mỏng vào chiếc đĩa cạnh đó, bác Hai ngẩng lên cười méo xệch:

_ Nó mượn tiền tao đi bán báo nữa rồi!

Rót ngóng ra đường:

_ Thằng này đau mới dậy, sao ham làm quá vậy cà? Sao bác hồng giữ nó lại đừng cho đi. Trời mưa gió như thế này, ham đi rồi về nằm ỉ ra đó cho coi.

_ Nó năn nỉ quá, tao chịu đời sao cho thấu mậy! Nó nói mầy có về kiếm gì ăn trước đi, chứ đừng đợi nó đói mốc meo à.

Rót đứng tần ngần một hồi, nó lấy số tiền cẩn thận để trong túi đưa cho bác Hai. Còn số tiền Oanh cho, Rót giữ để xài vặt.

_ Thằng Nô mượn bác bao nhiêu tui trả hết. Phần còn lại bác giữ dùm tui để

bữa nào tui mua vé số bán.

_ Cha! Con nhỏ này hôm nay le dừ ta. Sao không để lại một ít xài mậy.

_ Tui có rồi bác.

Để cho bác Hai bán, Rớt bỏ ra bên ngoài đi dọc theo những con đường tối mờ mờ. Đèn đường đã lên từ lâu. Nhưng con đường có mấy trụ điện hư không ai thèm ngó đến. Chỉ còn một hai bóng vàng mờ không đủ soi hết con đường.

Bóng nhỏ của Rớt nghiêng nghiêng khăng khiu. Thật lặng lẽ Rớt nghĩ đến con đường dài ngày mai của nó và thằng Nô. Chắc như con đường mờ mờ hôm nay nó đang đi.

Rớt nghĩ thật buồn cười ngày còn ở cô nhi viện. Mấy cô thường kể chuyện cho tụi nó nghe vào những chiều thứ bảy nghỉ học. Những câu chuyện mà Rớt nghe, hầu hết những người hiền lành thường được trời phạt độ cho qua khỏi những hiểm nghèo. Có những bà tiên, những thiên thần, ai cũng hiền dịu, ai cũng độ lượng! Ngày trước Rớt nghe và khoái kinh khủng.

Mỗi đêm trước giờ ngủ, Rớt mong trời phạt hay một bà tiên nào đó hiện ra với lòng độ lượng giúp nó khỏi khổ! Đến bây giờ Rớt mới hiểu đó là những chuyện kể không có thực. Chung quanh gần như hầu hết đều mang một bộ mặt phù thủy, chung quanh gần như chỉ muốn giáng xuống cây đũa thần ác nghiệt cho nó và thằng Nô và những đứa trẻ bất hạnh khác chịu chung.

Còn những bà tiên, những thiên thần chỉ thương những đứa nhỏ con nhà giàu mà thôi. Cũng như ông già Noel đêm giáng sinh, chỉ lựa cái ống khói nhà nào giàu có chui vào đặt quà bánh, đồ chơi trong những đôi giày nhỏ thêu kim tuyến của bọn nó. Còn những đứa trẻ nằm trên vỉa hè lạnh cóng, những đứa trẻ trong mấy cái chòi lá bên đường hoàn toàn bị bỏ quên.

Rớt không hiểu giờ này thằng Nô bán báo ở đâu ? Có một lần theo thằng Nô dọc theo một vài con đường thật đông người, Rớt cố nhớ những con đường

đó để tìm thằng Nô chắc may ra gặp.

Nãy giờ qua nhiều con đường rồi, mãi nghĩ đâu đâu, Rót không để ý. Dừng lại. Rót nhìn bùng binh chia nhiều ngã. Nó chợt nhớ bữa đầu tiên trốn cô nhi viện ra, nó gặp thằng Nô ở đây. Bùng binh có thằng nhỏ cỡi ngựa phun lửa, cầm cây tre có mấy nhánh lá le que. Rót không nhịn cười được khi thấy đầu thằng nhỏ có mấy chòm tóc quéo xuống trán.

Xa xa một con đường rực ánh đèn màu, Rót ngẫm nghĩ giờ phút này thằng Nô đang bán ở hướng đó, nó bước mau.

Bên vỉa hè

Chương 8 (Kết)

Nô mua báo rất ít ! Hôm nay nó không định đi bán kiếm thật nhiều tiền như mọi hôm nó nghĩ, để mua cho con Rót một chiếc áo bông tím, hay dẫn con Rót đi ciné xem nàng công chúa lạc loài mà con Rót thích. Nô chỉ muốn gặp má của nó !

Vài chục tờ báo kè kè trong tay, Nô thất thểu đi. Không lớn tiếng rao như mọi hôm, cổ nó khàn khàn, mồ hôi ra đầm ướt sau lưng. Từ đầu đường Tự - Do đến cuối đường, Nô đi đi lại lại không biết bao nhiêu lần, nó không nhớ, nhưng dù cho Nô đi cả ngàn lần lui tới như vậy nếu gặp được má, Nô vẫn đi. Đầu của Nô nặng như chì, chân tay mệt mỏi đôi mắt lừ đừ chỉ muốn khép lại. Nếu giờ này nó trở về quán phở bác Hai, ngã lưng xuống ghế bố nằm ì ra

một giấc thì sướng biết bao. Nhưng đôi mắt của Nô phải mở ra thật lớn hết sức miễn cưỡng để nhìn những người đàn bà sang trọng lui tới con đường này, may ra gặp má nó chăng.

Chị bán thuốc mọi khi Nô thường ghé lại mua một vài điếu Salem, nhìn nó lấy làm lạ. Không hiểu thằng nhỏ này mắc chứng gì mà cà rà cà rề hoài, mớ báo trên tay còn nguyên. Buôn bán mà cà rề kiểu nó có ngày hết vốn. Đợi Nô đi ngang, chị lên tiếng:

_ Nhỏ à !

Nô đứng lại :

_ Gì vậy chị ?

_ Bán gì mà cà rề cà ràng hoài vậy mậy ?

_ Tui bán hết nôi ! Trong người đau nên mệt quá !

_ Vậy sao không nghỉ cho khoẻ khi nào hết bệnh hẳn hay ?

Nô bước lại để xấp báo trên ghé đầu cạnh thùng thuốc. Ngồi nghỉ mệt mắt vẫn chăm chú theo dõi trên đường, Nô nói :

_ Tui cũng muốn nghỉ bán cho khoẻ ! Nhưng ...

Nô nói chưa hết câu, bỗng nó nhìn thấy chiếc xe huê kỳ bóng lộn hôm trước mà má nó từ trên đó bước xuống. Nó đứng lên chụp xấp báo chạy theo. Chị bán thuốc không hiểu gì ngơ ngác nhìn.

Hai chân của Nô chạy thật lẹ, cuống quýt. Tận đànng xa chiếc xe ngừng lại.

Trên đó một người đàn ông cao lớn, một người đàn bà nhỏ thó bước xuống.

Họ đi thẳng vào nhà hàng cạnh đó.

Nô vừa đến, thì người đàn ông và người đàn bà đã bước vào bên trong.

Ngoài cửa nhìn vào chiếc áo dài màu vàng, cái dáng đi, đúng là má nó rồi.

Nô gọi thật lớn, giọng khàn khàn đến rất cuống hòng:

_ Má ơi! Má ...!

Người đàn bà mà Nô gọi là má hình như không nghe, vì bên trong nhà hàng

tiếng nhạc dồn dập cuốn hút tiếng kêu của Nô. Gọi thêm một tiếng nữa, nó vùng chạy theo vào.

Một anh bồi đứng gác cửa cạnh đó, thấy thằng nhỏ bán báo đâm sầm vào, anh ta nắm áo Nô lại:

_ Chạy đâu vậy nhỏ? Mắc mớ gì mà đâm sầm vô đây?

_ Tui chạy vô má tui một chút.

_ Má mày đâu ở trong này mà vô?

_ Bà bạn áo dài màu vàng mới vừa vô trong này nè!

Người bồi nhìn Nô: quần áo dơ dáy như vậy mà có thể là con của bà sang trọng khi nãy được sao? Hay thằng nhỏ muốn vô trong này bán báo rồi nói đại như vậy, con nít bây giờ tinh ranh lắm! Nhiều khi qua mặt người lớn như chơi! Nghĩ như thế, anh bồi nhìn Nô:

_ Thôi đi chỗ khác chơi đi ôn con! Cái kiểu ma mãnh của mày ai không biết, định qua mặt tao hả!

Nô xắn tới xô người bồi ra:

_ Chú cho tui vô một chút tui ra liền!

Thấy thằng Nô lải nhải hoài, anh bồi đỏ tức:

_ A cái thằng này! Đi chỗ khác mà bán! Mày đừng có xớ rớ đây, tao kêu lính xúc bỏ bột đa.

Nô nghe anh bồi dọa như thế, nó hơi lo! Nô không biết phải nói làm sao cho anh bồi tin. Đứng yên một chút, Nô nhìn theo bóng của má mất hút trên thang lầu. Nô buồn bã quay lưng bước sang đường. Kiếm một chỗ ngồi xuống, Nô ngóng mắt qua, hy vọng chút nữa má nó từ trong đó bước ra. Lần này nó nhất định gặp cho kỳ được, xem má đã quên nó thật chưa? Dù ai có nói gì mặc kệ, Nô vẫn tin má hãy còn thương nó lắm.

Bây giờ đã gần mười giờ đêm. Con đường người ngoại quốc đi đông, có

nhiều người đàn bà cũng sang trọng như má nó, cặp tay họ giỡn hớt. Nó cuối gằm mặt xuống lòng đường, không dám nhìn những hình ảnh đó. Má Nó như thế sao? Không thể như thế được! Má của Nó sang trọng hơn, bằng chứng là bà bước từ trên xe hơi xuống, bằng chứng là những ngày ở nhà má rất hiền. Má rất thương Nó.

Nhưng giọt mưa râm râm, giọt mưa thật nhỏ, thật nhẹ lành lạnh trên da mặt Nó. Ngẩng mặt lên, Nó kéo chiếc nón rách ngay ngắn, chật nịt ôm sát lấy đầu. Những giọt mưa lấm tẩm vurun vurun qua những ống đèn màu trông thật đẹp. Nó tưởng tượng như những giọt sao xa rơi xuống! Bầu trời trên cao tối đen. Mưa đã rơi nhiều, con đường trước mặt đã loang loáng nước.

Từ xa con Rớt đi lại, nó nhìn quanh quất trên đường. Thấy con nhỏ ngó láo liêng buồn cười quá. Đợi con nhỏ đến gần, Nó đứng lên ngoắt ngoắt:

_ Rớt!

Nghe gọi nhìn thấy Nó, Rớt vui mừng chạy đến:

_ Giờ này sao mày còn ngồi đây hở Nó? Tao kiếm mày muốn chết vậy đó! Nó kéo con Rớt chạy vào vỉa hè tránh mưa. Rớt phui phui những giọt mưa dính trên đầu xuống:

_ Mưa như vậy mà mày ham bán quá hà! Đau cho mà chết luôn!

Nó cười hề hề:

_ Mạnh như tao xe đụng hông chết nữa! Thì nói gì đến mưa.

Rớt liếc xéo thẳng Nó:

_ Thằng này chỉ nói gở không hề!

Nó ôm chồng báo cười:

_ Bây giờ còn như vậy chứ, ngày mai chắc tao không bán báo nữa!

_ Hông bán báo thì lấy gì mà ăn mậy?

_ Tao gặp má tao rồi, không còn sợ gì nữa, ăn xong rồi chơi thả cửa hoặc đến trường học thôi, chứ không kè kè xấp báo như vậy khổ thấy mồ đi!

Vừa nói, Nô vừa chỉ nhà hàng trước mặt:

_ Má tao ở trông, chút nữa thế nào bà cũng ra. Má tao sẽ dẫn tao về nhà sống sung sướng với bà!

Nô nói lên miên, Rót thấy buồn! Chút nữa đây Nô sẽ gặp má nó. Rót không còn thằng Nô hằng ngày để nói chuyện nữa. Từ đây thằng Nô sẽ sung sướng. Không hiểu nó còn thích làm bạn với Rót nữa không? Rót linh cảm có một điều gì sẽ làm mất thằng Nô vĩnh viễn. Thằng Nô sẽ giàu có sung sướng. Thằng Nô sẽ ngồi trên chiếc xe bóng lộn đậu bên kia đường. Trong niềm vui sướng gặp lại mẹ, Nô có còn nhớ đến Rót không? Cô bạn nhỏ xấu số của nó! Rót buồn buồn:

_ Mà thấy kỹ hôn?

_ Con nhỏ này kỳ hôn? Sao lại không kỹ, mặt của bà in trong trí tao. Đứng xa tao thấy hai người bước xuống đi thẳng vào nhà hàng tao chạy theo không kịp.

Quay nhìn con đường dẫn ra bờ sông Sài Gòn còn một vài chỗ đèn khí đá, ánh sáng loáng thoáng tạt theo gió, Rót đứng lên:

_ Mà đã ăn gì chưa Nô?

_ Chưa.

_ Ngồi đợi tao một chút nha.

Nói xong Rót bỏ đi về hướng bờ sông. Một lát sau nó đem về hai khúc bánh mì thịt, đưa cho Nô một khúc:

_ Mà ăn đỡ kéo đói.

Một khúc bánh mì thôi! Không đáng là bao, nhưng ý nghĩ của Rót thật tội tình, giờ phút này còn ngồi đây, còn ăn chung với nhau. Nhưng ngày mai

chắc gì được như vậy nữa. Rót cầm trên tay một khúc, nhưng nó không ăn, chỉ nhìn Nô đang ngấu nghiến, Rót nghe mình chưa bao giờ vui như bữa nay, cũng như chưa bao giờ buồn bằng bữa nay.

Thấy con Rót cầm bánh mì không ăn, Nô hỏi:

_ Sao mày không ăn hả Rót?

Rót mân mê khúc bánh mì trên tay:

_ Thấy mày ăn ngon lành quá, không đói nên muốn để khúc này mày ăn luôn.

_ Bánh mì thịt ngon lắm! Ăn đi Rót!

Rót không vội ăn, đứng lên nói gần như khóc:

_ Thôi tao về ghen Nô!

_ Sao mày lại về?

_ Chút nữa mày về với má mày, còn lại một mình tao về quán phở Bác Hai chắc là buồn lắm! Thôi tao về trước vậy!

Nô hiểu ý nghĩ của con nhỏ. Cầm cánh tay nhỏ nhắn của Rót kéo ngồi xuống vỉa hè. Mưa lâm râm làm bàn tay chúng nghe lạnh và buồn. Nhìn về hướng nhà hàng, má Nô ở bên trong, nó nói:

_ Mày ở lại đây! Chút nữa thế nào má tao cũng ra. Tao sẽ nói với bà cùng dẫn mày về. Má tao sẽ thương mày như bà thương tao vậy đó. Má tao sẽ cho hai đứa mình đi học. Mày sẽ được sung sướng như cô Oanh, cô Thúy mà mày thường đi làm về kể cho tao nghe. Không còn ai dám chọc phá mày nữa! Trên khuôn mặt mày sẽ không còn buồn, không còn khổ và tui mình cũng không còn lo kiếm từng bữa ăn như hôm nay nữa.

Nghe Nô nói trơn tru như thế, Rót bỗng nghĩ đến má nó, Rót buồn buồn:

_ Không biết đến khi nào mới gặp lại má tao nữa?

_ Thì đã có má tao thương mày rồi!

_ Đành rằng như vậy, nhưng tao cũng phải biết má tao chứ.

_ ... !!!

Nô mãi mê nói chuyện với Rót, nó không để ý bên kia nhà hàng người đàn bà Nó gọi là má bước ra. Đến khi Nó quay lại, thấy hai người đã bước vào xe đóng cửa.

Nô quỳnh quáng đứng lên chạy sang đường, chiếc xe cũng từ từ lặn bánh, nó đuổi theo gọi lớn:

_ Má ơi ! Má ơi!

Sợ không kịp, Nó chạy thật lẹ sang đường không để ý chiếc xe tuần cảnh đang chạy ngon trớn trên đường vắng. Chiếc xe đảo tay lái, thẳng rít trên đường lộ ướt mưa, thằng Nó văng sang một bên nằm co quắp.

Rót ôm chông báo của Nó chạy lon ton phía sau, thấy chiếc xe lao tới, thằng Nó văng qua một bên đường, nó đứng khựng lại hét lên:

_ Chết rồi ! Nó ơi !

Đứng nhìn xác thằng Nó nằm trên đường mưa ướt, máu từ đầu nó chảy ra loang theo nước mưa trên đường. Rót không khóc nổi thành tiếng, nước mắt nó trào ra như dòng suối nhỏ.

Rót nghe loáng thoáng: thằng nhỏ chết rồi !

Người ta khiêng xác nhỏ nhẩn của thằng Nó, bỏ lên xe hồng thập tự chở đi mất hút ...

Thành phố về khuya yên lặng, chỉ còn nghe tiếng mưa rơi như một điệu buồn xuống mặt đường nhựa loang loáng nước. Trên khuôn mặt Rót, nước mắt nhiều hơn nước mưa nhỏ xuống lạnh tanh. Xấp báo của thằng Nó vẫn còn trên tay Rót, nó đã ướt nhem nặng trĩu.

“ Tao chỉ có mỗi mình mày thương yêu thôi Nó! Sao mày lại bỏ tao ra đi sớm vậy? Mày không còn thương tao nữa sao Nó? Nó ơi, mày biết không, giờ này một mình tao trở về quán bác Hai, buồn ghê ! ”

Thằng Nó chết rồi, Rót lủi thủi trở về một mình quán phở nằm trên lề

đường. Ánh đèn đường hắt xuống, hắt lên một bóng nhỏ xiêu vẹo trên đường khuya. Không còn như những buổi tối hôm nào nữa: có thằng Nô, hai đứa về chung cười nói huyên thuyên rộn ràng đường phố, kể cho nhau nghe những tủi buồn hằng ngày phải gánh chịu. Bây giờ thì hết rồi! Vui không biết kể cho ai nghe. Buồn không biết trút vào đâu. Rót gọi tên thằng Nô thật nhỏ trong tiếng nấc.

Quán phở bác Hai đã nghỉ từ lâu, bóng tối phủ đầy. Cạnh đó cái lều nhỏ cũng không còn đèn đóm gì hết. Giờ này chắc bác Hai đã ngủ ngon giấc rồi! Rót ngồi bệt xuống cửa quán, dựa lưng vào cánh cửa khép hờ, đôi mắt nó nhìn lên bầu trời đen kịt, lâu lâu một vài lần giông chớp sáng, lại trả về khoảng đêm đen kịt. Rót tìm mãi không tìm thấy một ngôi sao nào, dù là một ngôi sao thật nhỏ.

NGỌC PHƯƠNG

Nguồn: tuoihoahatnang
Được bạn: Thanh Vân đưa lên
vào ngày: 6 tháng 4 năm 2009